

БОРБА®

Манасевата летопись – Пиршеството
на Ханъ Крумъ следъ победата надъ Никифоръ

Днесъ, както и преди, благоденствуватъ тѣзи народи,
които създадоха най-добри закони

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ОКТОBER, 1998

Никога не ще забравимъ!

Престъпленията на комунистическата партия към българския народ нѣмат равни на себе си по безчовѣчност и безсмисленост. Тѣхната жестокост бѣше повече и отъ животинска, защото животното убива, за да се нахрани, а тѣ убиваха отъ омраза и перверзна наслада. Днесъ представители на сѣщата тази партия, макаръ и подъ друго име, седятъ въ Народното събрание и решаватъ сѣдбинитѣ на България. Иматъ ли право тѣ - представители на една терористична партия да бѣдятъ тамъ? Решете сами - следъ като прочетете разказа на Петъръ Семерджиевъ, рѣководител на компартията въ Сливенъ:

„Шофьорът, който ме обслужваше по онова време, Иван Йосифов, отвеждаше обикновено групите ексекютори, които изпълняваха смъртните присъди. Много са описанията на жестокостите при избиванията на заловените нелегални дейци за компартията или партизани, особено през 1943-1944 г. Тълкуванията за начините, по които са избивани могат да бъдат различни и извършеното от техните убийци да предизвиква естествено порицание. Екзекуциите на осъдените от Народния съд на смърт често са извършвани с **жестокости без мярка, но и с гавра и грабеж**. При непосредствени разговори с шофьора Йосифов той разказваше как **след разстрела, преди убитите да бъдат зарити в пригответни ями, убийците режели ушите и носовете на жертвите и с мечача-та им кръв размазвали лицата си**. При това се отдавали на истинско мародерство. Ограбвали труповете, като изнемвали часовници, пръстени и други вещи. Дори посочваше, че часовникът на един от убитите се намирал в един от милиционерските началници, не след много време станал милиционерски комендант на Сливен.

... **По решение на Политбюро** във всеки гарнизон трябва да бъдат набелязани 2-3-4 души офицери, независимо дали са действащи или запасни. Те трябва да **бъдат отвлечени и убити, без да се подлагат на следствие предварително**. Изпълнението на това решение за Сливенския гарнизон трябваше да се организира лично от мен като първи секретар на партийния комитет. Възложената ми задача можех да споделя само с ограничен кръг отговорни партийни членове, които ще привлече, за да ме подпомогнат. Заедно с тях **трябваше да набележим жертвите, а също така и лицата, на които ще бъде възложено отвлечането и убийството им**.

Никола Петров остана много малко време в Сливен и отпътува за Ямбол и Бургас. **Почти веднага се заех да изпълня поръчението на Политбюро**. Извиках Михаил Кънев, комендант на милицията, бивш партизанин и член на партийния комитет, а също и Иван Славов-Йонко, бивш командир на партизанския отряд „Хаджи Димитър“. До-

като ги очаквах в определения час успях да разговарям с Петър Шангов, член на партийния комитет и с Тодор Стойнов, председател на отечественофронтовския комитет и също член на партийния комитет, за лицата, върху които следваше да падне жестокия жребий. От тези разговори се ориентирах, че могат **да бъдат определени трима души**: един действащ офицер, а другите двама, като военнослужещи през 1923-1925 г. взели активно участие в тогавашните събития. **Познавах по име младия офицер, както и подполковник Ракладжиев**, който в момента служеше в трюковите войски. Третият беше познат на Шангов. Когато Михаил Кънев и Иван Славов пристигнаха, обясних им какво се иска да направим, като им съобщих имената на тримата набелязани и поисках тяхното мнение. И тримата бяха познати на Михаил Кънев и той прие предложението ми. Иван Славов не ги познаваше, но за него нямаше значение кои са те. По-важният въпрос, на който се спряхме беше **кои ще бъдат техните ексекютори. На еднакво мнение бяхме, че трябва да ги подберем между бившите партизани**. Предпочитане искахме да отдадем на такива от града, защото ще познават кварталите, в които живеят набелязаните жертви. Когато изреждахме имената, меродавно беше мнението на бившия партизански командир, но и тримата се спряхме на Михаил Мъзлов, с партизанския псевдоним Стефко, бивш партизанин, и на Петър Раданов, също бивш партизанин, с псевдоним Бунчук. Комендантът на милицията беше натоварен да ги извика, за да им разясни какво се иска от тях, като посочи, **че това е решение на партийния комитет**. Той трябваше да ги снабди и с подходящо оръжие. **Те се задължаваха да извършат отвлечанията и убийствата на двамата военни в най-близки дни. Отвлечането и убийството на третия, на подполковник Ракладжиев беше възложено на Петър Шангов**. Според набелязания от него план, жертвата трябваше да бъде отвлечена в село Банско, на 24 километра западно от Сливен и там да бъде убит, както и стана.

Зловещото нареждане беше изпълнено.“

*Извадки из книгата на Петъръ Семерджиевъ „Народният съд в България 1944-1945“
Предаваме текста на правописа, наложенъ отъ комуниститѣ следъ 9-ти септ. 1944.*

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Паприковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 47, брой 3

Книжка сто двайсетъ и девета

Октомври 1998

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Нашата програма отъ 1932 г. - актуална и днесъ!

При нормално развитие на политическитѣ събития, своевременно преди всички парламентарни избори, партиитѣ излизать съ свои програми, проагитирватъ ги и въз основа на тѣхъ отдѣлниятъ гражданинъ опредѣля отношението си къмъ една или друга партия въ изборния день. При насъ, въ България, идването на власт на днешното правителство на ОДС не стана по тоя, така наречен нормаленъ пѣтъ. Наистина ОДС излезе съ своя програма, но главниятъ факторъ, който спечели изборитѣ презъ априль 1997 г. не бѣше програмата на ОДС, а спонтанно надигналото се общонародно недоволство противъ правителството на Виденовъ (БСП), подъ лозунга „Долу комуниститѣ!“.

Следъ като правителството на ОДС пое управлението и отпочна своята дейность, като утихна „бурята“, тогава постепенно обикновенитѣ граждани - народътъ почна да опредѣля отношението си къмъ управлението на базата какъвъ отговоръ гражданинътъ може да получи на въпроситѣ: „Какъ съмъ азъ днесъ?“, „По-добре ли съмъ отъ вчера?“, „Какви сж перспективитѣ утре да се намѣри разрешение на моитѣ лични проблеми?“ Това е действителността! Обикновениятъ гражданинъ - народътъ опредѣля отношението си къмъ управлението въ зависимост доколко се разрешавать неговитѣ лични проблеми.

Вѣрно е, че правителството на ОДС постигна голѣми успѣхи въ външната ни политика. Името и престижътъ на България, зачернени презъ времето на комунистическия режимъ, бѣха възстановени. Получихме редица помощи, инвестиции почнаха да идватъ въ стра-

ната, очертаватъ се добри перспективи. Правителството направи доста и за подобрене положението на народа, очевидно това личи. Но вѣрно е, че сега процентътъ на гражданитѣ, които подкрепять правителството, съгласно допитванията, които се правять, е по-малкъ отъ процента, който бѣше миналата година.

Нѣщо не е въ редъ. Спѣва се дейността, бави се реформата, пречи се за успѣха на правителството. Бързитѣ мѣрки, които трѣбваше да се вземать за разрешаването на проблемитѣ, засягащи директно интереситѣ на обикновения гражданинъ, вървятъ мудно, бавять се, отлагать се.

Следейки развоя на събитията, налага се предположението, че **може би отговорни лица отъ управлението - израсли, образовали се, работили презъ време на комунистическия режимъ, все още не могат да се освободять отъ насаденитѣ въ съзнанието имъ внушения отъ пропагандата на режима**, и когато дойде въпросъ да се предприеме нѣщо, което „другаритѣ“ не биха одобрили, не смѣять да действувать. Въмѣсто да се предприеме подвеждане подъ отговорность виновницитѣ за извършенитѣ престѣпления презъ време на комунистическия режимъ и докарване страната до пълна икономическа катастрофа; вмѣсто да се отстранять отъ всѣкакви ръководни държавни служби червенитѣ номенклатурчици; вмѣсто да се казва и повтара на народа, че комуниститѣ сж виновни да не могатъ бързо да се разрешать редица проблеми, които гражданитѣ очакватъ и поради което се създава най-голѣмото недоволство - невъзможность да се увеличатъ пен-

сиитѣ, нуждата да се плаща по-висока стойност за тока, отоплението, транспорта, да се увеличават данъците - причината е, че комунистичѣ изядоха пенсионния фондъ и натрупаха десетъ милиарда долара дългъ, равняващъ се на двадесетъ трилиона български лева, които сега трѣбва да се плащатъ, и поради това, въпрѣки желанието му, правителството не може друго да направи. Необяснимо, неоправдано обаче, издигна се идеята (?!) - „Да забравимъ миналото“, вѣроятно съ надеждата, че „другаритѣ“ ще бждатъ доволни и ако не подкрепятъ, поне нѣма да пречатъ, да вървятъ работитѣ по-лесно и по-гладко, за провеждане на правителствената политика. Уви, надеждитѣ не се оправдаха! Подсигурени, че нѣма да имъ се дири отговорностъ за миналото „другаритѣ“ станаха нахално агресивни и трудноститѣ на правителството се увеличиха.

Ние бѣхме презъ януари 1997 г. въ първитѣ редици на антикомунистическиѣ демонстранти, бѣхме и на барикадитѣ. Ние бѣхме въ числото на тия, които презъ априлъ 1997 г. гласуваха съ синята бюлетина. Ние поддържаме правителството на ОДС и искаме то да може достойно да изпълни възложената му задача за доброто на народа и България. Не за да критикуваме, а съ целъ да подкрепимъ правителството, преди три месеца ние казахме, което се публикува и въ пресата: „**Днешнитѣ управници да прочетатъ нашата програма отъ 1932 г., тя е актуална и днесъ!**“

Да се спремъ да разгледаме нѣкои по-важни пунктове отъ нашата програма отъ 1932 г.:

Въпросътъ за земята:

Съгласно нашата програма отъ 1932 г., земята трѣбва да принадлежи, да бжде собственостъ на тия, които я обработватъ, тия, които изкарватъ прехраната си отъ земята. **Земята трѣбва, безъ забава, да се върне на нейнитѣ собственици!** Земедѣлецътъ производител е господарь на производството си. Земедѣлскитѣ стопани трѣбва да бждатъ подпомогнати да се коопериратъ като собственици, да модернизиратъ и увеличатъ производството. На земедѣлскитѣ стопани трѣбва да се осигури пазарь за производството, защита срещу бедствия, обири и измами. Трѣбва да се оземлятъ всички ония, които искатъ и сж готови да почнатъ обработка на земя, да си създадатъ земедѣлско стопанство, и да осигурятъ препитанието си чрезъ земедѣлска работа и производство.

Въпросътъ за работницитѣ:

Съгласно нашата програма отъ 1932 г., работницитѣ трѣбва да иматъ **правото да получатъ дѣлъ отъ печалбитѣ на предприятието.** Работникътъ да престане да бжде само наемникъ, а да знае, че участвува въ предприятието, отъ неговия трудъ, усърдие и опитностъ зависятъ успѣхътъ и приходитѣ на предприятието и колкото тѣ сж по-добри, толкова по-добре и за него. Трудътъ на работника трѣбва да бжде справедливо платенъ. Той трѣбва да има всички социални застраховки срещу злополука. Всѣко предприятие трѣбва да има свой пенсионенъ фондъ за работницитѣ си. На работника трѣбва да бждатъ гарантирани здравословни условия за работа. Уреждането въпроса за заплатитѣ на работницитѣ и условията на работа ще се разглеждатъ,

и при взаимно споразумение уреждатъ, между работницитѣ и работодателитѣ. Работното мѣсто на работника трѣбва да е осигурено. Да се създадатъ условия на взаимно отношение между работници и работодатели, да нѣма уволнения, да нѣма стачки - производство-то несмушавано да върви напредъ и напредъ.

Въпросътъ за образованието:

Съгласно нашата програма отъ 1932 г., училището не може да бжде институция само за даване на знания, то трѣбва да бжде и възпитателна институция, която да изгражда утрешнитѣ добри граждани на страната. Още отъ раннитѣ класове учащитѣ се да бждатъ насочвани споредъ наклонноститѣ имъ къмъ единъ или другъ секторъ на образованието, така че при завършването имъ тѣ да иматъ една професия, която имъ осигурява работно мѣсто. Училището трѣбва да създаде възпитания гражданинъ, който знае какъ да се държи утре като влѣзе въ обществото, гражданинъ, който да зачита реда и законитѣ на страната, да си уреди почтенъ частенъ животъ и семейство на **базата на християнския мораль, бждещъ гражданинъ, който да обича народа и родината си,** да служи и работи за тѣхъ и да бжде готовъ да се жертва, ако се наложи, за тѣхна защита. България има нужда отъ достойни граждани, добре подготвени да могатъ да се изградятъ и издигнатъ, да помагатъ на другитѣ по-слаби отъ тѣхъ, да крепятъ стабилността на държавата и допринасятъ за нейния прогресъ и благоденствие.

Въпросътъ за управлението:

Съгласно нашата програма отъ 1932 г. се предвижда **компетентно и отговорно управление.** Избиране по демократиченъ пжтъ на народнитѣ представители, кметоветѣ, общинскитѣ съветници и всички предвидени по законитѣ други лица въ управлението. За да бждеш кандидатъ за една или друга позиция, трѣбва да имашъ съответното образование и квалификация, нужна за добро изпълнение на задачитѣ. За отдѣлнитѣ мѣста по законъ се опредѣля изискваната квалификация. Отговорностъ на управницитѣ. За направени грѣшки или извършени действия, или наредено да се извърши едно или друго, което нанася щети на държавата и народа, длжностното лице носи отговорностъ, бива осжждано и наказвано. **Корупцията на длжностнитѣ лица отъ най-високото до най-ниското стъпало - отъ министритѣ до обикновения държавенъ служител, се счита за най-висока степенъ на престѣпление, наказва се най-строгo и лицето се лишава за винаги отъ правото да заема държавна длжностъ или да бжде избрано на такава.**

Нашата програма отъ 1932 г. има около 150 пункта. Засегнахме само нѣкои отъ най-важитѣ въ момента. Много време мина отъ 1932 г. до сега, настѣпиха промѣни, условията сж други, съгласни сме, че програмата отъ 1932 г. има нужда да се коригира, допълни, направи да отговаря на новото време, но главнитѣ принципи, които тя застѣпва, могатъ да разрешатъ много проблеми на обикновения гражданинъ, които създаватъ днесъ трудности. Ние, съ целъ да бждемъ в подкрепа на правителството, казахме преди три месеца, и повтаряме и сега: „**Днешнитѣ управници да прочетатъ нашата програма отъ 1932 г., тя е актуална и днесъ!**“

90 години отъ провъзгласяване Независимостъта на България

Изъ обръщението на Н.В. Царь Симеонъ II по случай 90 години отъ обявяване Независимостъта на България

„...Единодействието между политическите сили въ борбата срещу съществуващата корупция и престъпностъ, които толкова вредятъ на образа на нашата страна.

Царската институция е наднартийна и независима. Както и другъ пътъ съмъ заявявалъ, Царьтъ нѣма партия. Но е готовъ да подкрепи всички политически дейци, които работятъ за доброто на България. Ето защо апелирамъ, както и въ Велико Търново миналата година, за обединяване на усилията и постигане на единъ действащъ политически плурализъмъ. Тогава думитъ ми бѣха тенденциозно интерпретирани съ целъ да се злепостави Институцията, която българскиятъ народъ ми отреди още презъ 1943 г. да представлявамъ. Днесъ този мой апелъ е още по-актуаленъ.“

По случай Деня на Независимостъта българската национална емиграция поздравява своя Царь.

Опасноститъ предъ насъ

Стопанска криза обхваща голѣма частъ отъ развиващитъ се и до скоро проспериращи области на свѣта. Пълна икономическа разруха настъпи въ Индонезия и Русия. Икономическа депресия е налице въ Южна Корея, Тайландъ. Стопанска несигурностъ и обезценяване на валутитъ заплашва Южна Америка, Хонгъ Конгъ и Мексико.

Въ нѣкои случаи причинитъ сж икономически, но въ много случаи тѣ се криятъ въ това, че управляващитъ групи или срѣди създаватъ или търпятъ условия, при които престъпни елементи натрупватъ несметни богатства за сметка на своитъ народи. Известенъ е случаятъ съ Маркосъ въ Филипинитъ. Прѣсни сж събитията въ Индонезия. Благодарение на корупцията на Сухартовия режимъ се стигна до пълна разруха на стопанството. Тотално обедняване на народа, масови манифестации съ стотици жертви. Още по-ясенъ е случаятъ съ Мексико, където корупцията на държавни чиновници и полиция е вече една неизлечима болестъ. Нормално е въ тази страна, следъ като изтече мандатътъ на президента, той да не смѣе да остане въ нея, а да отиде тамъ, където сж банковитъ му сметки.

За съжаление, България върви по пътя на тѣзи страни. Високото национално съзнание за дългъ къмъ Родината, за честъ и достойнство на българския офицеръ или държавенъ чиновникъ сж споменъ отъ миналото. Комунизмътъ създаде бюрокрация и номенклатура, която роди корупция и престъпностъ, които пъкъ въ срѣдата на една псевдо-демократия достигнаха своя разцветъ. Честнитъ доктори често се срамуватъ да кажатъ, че сж такива, защото корумпираниитъ имъ колеги излагатъ цѣлата тази хуманна професия.

- А полицията? Достатъчно е само да направите едно авто-пътно нарушение, за да се убедите дали има корупция или не.

- Пословично е станало и означението за 10-процентови кметове, чиновници, банкери или министри. Злитъ езици говорятъ, че „това, което не се купува съ пари, се купува съ повече пари“.

Споредъ нашата история навремето ханъ Крумъ се справилъ съ престъпността, застрашаваща неговата държава - основно и безмилостно. Такива мѣрки сж необходими и днесъ, безъ значение на санъ и постъ на засегнатитъ. За да бже България.

Борба

Българскиятъ националенъ фронтъ протестира най-остро противъ дискриминацията срещу български емигранти отъ страна на властитъ при издаване на визи или заплащане въ хотели или други държавни учреждения, както и при провеждане на парламентарни избори.

Трѣбва да напомнимъ, че споредъ сега действащата Конституция, всѣко лице, родено на българска земя е български гражданинъ. Достатъчно е да се покаже документъ съ означено мѣстораждане въ България.

Крайно време е правителството на ОДС да премахне въведената отъ комуниститъ дискриминационна политика срещу българскитъ емигранти. Това сж хората, които избрахъ свободата предъ терора, ежедневно измиваха предъ външния свѣтъ срама, лепванъ на лицето на България отъ продажнитъ комунистически правителства и се борѣха за свобода и демокрация.

XXVI конгресъ

на Българския национален фронтъ (Инк.) Чикаго - САЩ
(13 и 14 юни 1998 г.)

Българският национален фронтъ проведе своя 26-и редовен конгресъ на 13 и 14 юни 1998 г. въ залата на хотелъ „Комфортъ Инъ“ въ Чикаго, САЩ.

Още сутринята на 13 юни започнаха да пристигатъ делегатитъ на конгреса. Въ 13.00 ч. инж. Александъръ Дървогълски откри заседанията отъ името на Президиума на БНФ, следъ което, станали на крака, всички изслушаха съвтрешенъ трепетъ националния ни химнъ „Шуми Марица“.

Отецъ Грую Цонковъ отъ българската православна църква „Св. София“ отпрати молитва за успехъ и ползотворна работа, следъ което съставане на крака бѣ почетена паметта на починалитъ дейци отъ БНФ - прес. г-ръ Георги Паприковъ, членове на ЦУС - г-ръ Серано Сяровъ, инж. Ангелъ Гъндерски, от. Тома Кобаковъ, Иванъ Чортовъ, г-ръ Борисъ Ганчевъ, Стефанъ Кашевъ, г-ръ Величко Велевъ, Никола Стояновъ, Иванъ Ивановъ, Атанасъ Георгиевъ, Стефанъ Арнаудовъ, г-ръ Асенъ Дървогълски и всички жертви на комунизма и наши сънародници, починали въ емиграция.

Г-нъ Тони Ворошъ отъ Уиндзоръ - Канада, декламира „Вѣрю“ - то, което развълнува всички. Съ това завърши официалната частъ на конгреса.

Г-нъ Гошо Спасовъ, представител на БНФ за България, предложи и бѣ избрано бюро на конгреса въ съставъ: господата Маринъ Маринов, г-ръ Ангелъ Тодоровъ, дипл. инж. Александъръ Дървогълски, Никола Янакиевъ и Йорданъ Ганчовски.

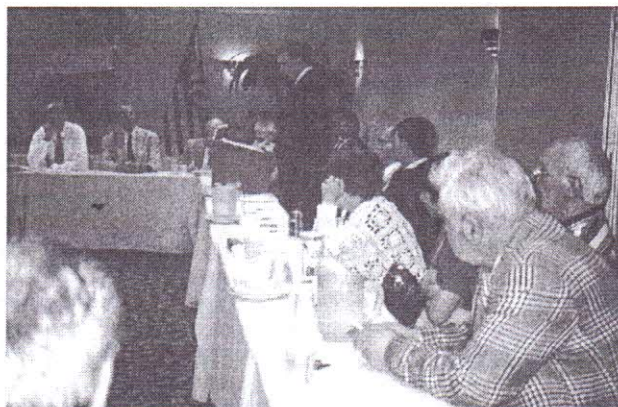
Г-нъ Мариновъ представи делегацията отъ България въ съставъ господата Гошо Спасовъ, представител на БНФ въ България, Петко Проданов, зам.-председател на Българския демократически форумъ (БДФ) и народенъ представител, Даме Бояновъ, представител на БДФ въ БНФ и редакторъ на вестникъ „Народенъ будителъ“, Василъ Кривски, членъ на Централното ръководство на БДФ. Инж. Дървогълски представи делегатитъ и гоститъ отъ САЩ и чужбина - г-жа Беланже отъ Отава, г-нъ Кефсизовъ отъ Монтреалъ, г-мата Миро Герговъ и Тодоръ Тодоровъ, г-ръ Станка Паприкова, сем. Гачеви, г-жа Ружа Попова, председателя и секретаря на клонъ Чикаго, г-мата Бориславъ Борисовъ и Иванъ Тодоровъ, делегати отъ Чикаго, г-нъ Йорданъ Поповъ и други членове и гости, следъ което бѣ приетъ дневниятъ редъ.

Направена бѣ провѣрка на кворума и бѣ установено, че 2/3 отъ клоноветъ сж представени лично или чрезъ пълномощно и конгресътъ може

да взима решения.

Назначени бѣха комисии по номинация въ съставъ г-мата Миро Герговъ и Тодоръ Тодоровъ и по резолюция въ съставъ г-мата Данчо Ганчовски, Гошо Спасовъ и Даме Бояновъ.

Дадена бѣ думата на г-нъ Валери Павловъ, който прочете поздравлението отъ почетния председател на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ, следъ което г-нъ Петко Продановъ прочете поздравлението отъ Централното ръководство на БДФ, подписано отъ г-нъ Муравей Радевъ. Г-нъ Валери Павловъ продължи съ представянето на поздравлението отъ ВМРО, подписано отъ г-нъ Кр. Каракачановъ и г-нъ Спасъ Ташевъ, поздравленията отъ БДФ - София, епископъ Гегеонъ - Калифор-

ния, БНФ - Аделаида и Мелбърнъ, кмета на Варна инж. Христо Курчевъ, кмета на районъ Одеса-Варна, инж. Иванъ Негѣлковъ, инж. Луса Лусева - ЮАР, и др.

Всички поздравления бѣха посрещнати съ възторгъ и изпращани съ бурни ръкоплѣскания.

Поздравлението отъ Н.В. Царя до 26-я конгресъ на БНФ по технически причини не бѣ прочетено съ всички останали поздравления, но по-късно бѣ доведено до знанието на делегатитъ.

Последваха докладитъ на президиума, секретаря и контролната комисия.

Въ доклада си инж. Дървогълски отчете дейността отъ 25-я конгресъ досега, като се спрѣ на организационната дейностъ, връзкитъ и съдействието ни съ БДФ и другитъ сродни намъ групи и материалната помощъ, оказана на нуждаещитъ се по време на тежкитъ зимни месеци презъ 1997 г. Подчертана бѣ здравата идейна

спойка между всички членове, която гарантира еднородствие по различни краища на сѣта, а сѣщо така неизмѣннитѣ принципи на борбата, поддържана отъ 50 години насамъ.

Г-нъ Никола Янакиевъ докладва за финансовото състояние на организацията и предложи рѣководството да бѣде освободено отъ отговорностъ, тъй като всички негови действия сѣ били съгласно устава. Предложението бѣ прието съ пълно мнозинство.

Конгресътъ продължи своята работа съ изслушване на докладитѣ.

Думата бѣ дадена на г-нъ Гошо Спасовъ, който изнесе информация за списание „Борба“, базата, въ която се отпечатва то, както и вестникъ „Преломъ“. Читателската аудитория на списание „Борба“ отъ 1994 г. насамъ е нарастнала до 10 000 човѣка. Освенъ това то се изпраща на надъ 120 библиотеки въ страната, на всички легации, народни представители, партии и движения въ София. Отзивитѣ за списанието сѣ много добри. Г-нъ Спасовъ сѣщо така се спрѣ накратко на политическото и икономическото състояние на страната.

Г-нъ Валери Павловъ изнесе обстоенъ докладъ за икономическото развитие на България.

Г-нъ Василъ Кривски засегна важни икономически въпроси и подчерта яснотата и пълнотата на доклада, изнесенъ отъ г-нъ Валери Павловъ.

Програмата продължи съ изказвания, въпроси и предложения. Изказаха се г-мата Никола Янакиевъ, Миро Герговъ, Маринъ Мариновъ, Ангелъ Тодоровъ, г-жа Беланже и г-нъ Кефсизовъ, инж. Дърводѣлски, Гошо Спасовъ и други.

Г-нъ Гошо Спасовъ направи предложение да се проучи възможността за учредяване въ България на клубове „Приятели на Българския националенъ фронтъ“, което бѣ прието съ мнозинство. Сѣщо така съ пълно мнозинство бѣха приети предложенията да се изпратятъ поздравителни писма до г-ръ Иванъ Дочевъ и Българския демократически форумъ, както и **да се разпространятъ копие отъ Търновската конституция**. По писмено предложение на г-нъ Кировъ отъ Лондонъ се прие **да бѣдат изпратени осведомителни писма до видни западни лица относно прането на пари, ограбването на България отъ бившитѣ комунистически правителства и престѣпната мафия, рѣководена отъ бившата Държавна сигурност**. Сѣщо така бѣ прието предложението на г-нъ Захаровъ - Швеция, въ сп. „Борба“ да се публикуватъ имената на членоветѣ на редакционния комитетъ. Инж. Луса Лусева отъ ЮАР даде предложение за включване на български специалисти отъ емиграция въ различни клонове на изпълнителната властъ и българското стопанство.

Следъ кѣса почивка комисията по номинация направи своето предложение за президиумъ и членове на Централния управителенъ съветъ,

както следва:

Президиумъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-ръ Ангелъ Тодоровъ и г-нъ Маринъ Мариновъ

Секретарь: г-нъ Йорданъ Ганчовски

Касиеръ: г-нъ Крумъ Радевъ

Представителъ на БДФ отъ България въ управата на БНФ: г-нъ Димитъръ Бояновъ

Представителъ на БНФ за България и представителъ на БНФ въ Българския демократически форумъ: г-нъ Гошо Спасовъ

Светници: г-мата Цоню Градинаровъ, Драгомиръ Загорски, Миро Герговъ, Тодоръ Тодоровъ и Валери Павловъ

Контролна комисия: г-мата Никола Янакиевъ и Петъръ Николовъ

Бордъ на директоритѣ: дупл. инж. Георги Лазаровъ - Германия; Енрико дель Бело - Италия; Пано Сарайдаровъ - Австралия; Георги Шаленбергъ - Германия; Емилъ Атанасовъ - Нью Йоркъ, САЩ; Кирилъ Кировъ - Англия; Петъръ Захаровъ и дупл. инж. Александра Агелблумъ - Швеция; дупл. инж. Луса Лусева - Южна Африка; г-ръ Иванъ Добревъ - Канада; Михаилъ Михайловъ - Калифорния, САЩ; Георги Атанасовъ - Аризона, САЩ; Тодоръ х. Ивановъ и Петъръ Петровъ - Аделаида, Австралия; Иванъ Трайковъ - Австрия; Димитъръ Николовъ - Отава, Канада; Бориславъ Борисовъ - Чикаго, САЩ; Иванъ Витановъ - Калгари, Канада.

Редакционенъ комитетъ на сп. „Борба“: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-мата Гошо Спасовъ и Драгомиръ Загорски

Съ пълно еднородие конгресътъ избра предложената листа.

Следъ като инж. Дърводѣлски благодари отъ името на новоизбраното рѣководство за оказаното довѣрие, г-нъ Мариновъ даде думата на г-нъ Йорданъ Ганчовски да докладва проекта резолюцията. Тестътъ бѣ прочетенъ изцѣло, следъ което се даде възможностъ за въпроси и изказвания.

Съ това завърши първиятъ день на конгреса, като се даде възможностъ на делегатитѣ и гоститѣ въ частни разговори да размѣнятъ мисли и информация. Голѣма група отъ делегати се събра

на обща вечеря във един близък ресторант.

Въ неутра във 9.00 часа сутринта започна второто заседание. Най-напред пристигналата от Аризона, САЩ, г-жа Дора Астро поздрави делегатите, след което г-нъ Ганчовски докладва резолюцията параграф по параграф. Всички делегати имаха възможност да се изкажат. Възеха се под внимание всички предложения и еднотушно бѣ приета резолюцията.

Съ приемането ѝ бѣ изчерпанъ предвиденият дневен редъ и 26-ият конгресъ на БНФ бѣ официално закритъ.

Неофициалнитѣ разисквания продължиха докато делегатитѣ се подготвиха да бѣдат превозени до мѣстото на пикника, организиранъ отъ клонъ Чикаго на БНФ. При приятна обстановка, музика и българска кухня гоститѣ и делегатитѣ се срѣкнаха съ дошлитѣ на пикника българи отъ Чикаго и околността. Времето и доброто настроение допринесоха за успешния завършек на конгреса и конгресния излетъ.

Отъ учредяването си презъ 1948 г. досега Българският национален фронтъ е билъ най-високо знаме на националнитѣ ни идеали и интереси. Борбата за освобождение на по-

робената ни Родина отъ комунистическото робство е била първостепенна задача. Сждбата и проблемитѣ на българитѣ по свѣта, както и на политическата ни емиграция, сж били въ центъра на нашето внимание: загриженостъ и проблемъ.

Къмъ тѣзи основни начала се придържа настоящият Двдесетъ и шести конгресъ. България вече е свободна и демократична страна, но последицитѣ отъ комунистическия периодъ не сж преодолени. Тѣкмо напротивъ: политическата власт на комуниститѣ се преобрази въ икономическа, придружена съ една огромна престъпностъ на всички нива.

Сжщевременно и въ Родината ни и навсѣкжде, където живѣятъ наши сънародници, сякашъ по волята на нѣкакво предопредѣление все повече **набира сила и скоростъ спонтанниятъ процесъ на едно ново българско Възраждане.**

Мисия на Българския национален фронтъ, произтичаща отъ цѣлата му борба досега, е да бѣде въ челнитѣ редици на този процесъ, обхващащъ цѣлокупната българска нация за преценка и осъзнаване величieto и нравственитѣ ценности на Българския духъ и на България по хилядолѣтния ѝ пътъ.

Поздравления до конгреса

4.6.1998г.

Драги ми Дорводисти,

Току-що успях да прочета Вашия факс и бързам да Ви благодаря за любезната покана да присъствам на 26-тия конгрес на БНФ, Инк.

Както знаете, програмата ми през последните години е просто невъзможна и съм принуден с много време напред да разпределям времето и да деля минутата на две. Така, че няма да ми е възможно да откликна на поканата, още повече, че се връщам от "хаджилък" в Света гора, където ще посетя Зографския манастир, на 12-ти, а от 15-ти нататък ще се опитам да компенсирам дните, през които съм отсъствал от Мадрид и ще се е насъбрала много работа.

Троганат съм от Вашите думи относно непоколебимата линия, която Д-р Дочев, Вие и Вашете членове винаги сте поддържали и зачитавали.

Ще Ви бъда благодарен, ако предадете моите поздравии до присъстващите, като насърчавам всички ви в неуморната родолюбива дейност, която развивате, като особено се радвам, че БНФ може вече свободно да развива свои структури в милото ни Отечество!

Д-ръ Иванъ Дочевъ

До Г.Г. Делегатитѣ на 26-я двугодишенъ конгресъ на Българския национален фронтъ, Инк.

1 юни 1998 г.

Драги съидейници,

Завърнахъ се въ България миналата година, сега за първи пътъ отъ петдесетъ години, днесъ азъ нѣма да присъствавамъ на конгреса на Българския национален фронтъ, Инк., азъ обаче съ моята гуша и моето сърдце съмъ съ васъ.

Половинъ вѣкъ Българскиятъ национален фронтъ води борба противъ комунизма за свободата на България. Много лишения бѣха преживѣни, много жертви бѣха дадени. Ние обаче можемъ да се гордѣемъ съ това, което постигнахме и да бѣдемъ щастливи, че Богъ ни даде животъ и здраве, за да доживѣемъ и видимъ плодетѣ отъ нашия трудъ - победа надъ комунизма въ България.

Комунизмътъ е победен, но не е умъртвенъ. Той прави всички опити да може отново да заграби властта. Борбата трѣбва да продължи,

твърдо и безкомпромисно, до пълна победа!

Азъ вѣрвамъ, че ръководителитѣ и членоветѣ на Българския националенъ фронтъ, Инк. достойно ще изпълнятъ своя дългъ къмъ народъ и Родина до край. Азъ вѣрвамъ, че Българскиятъ националенъ фронтъ, ръка за ръка съ нашата партия въ България - Българския демократически форумъ, ще бждатъ единъ отъ най-главнитѣ фактори за изграждането на утрешна свободна, демократична, социално справедлива и национално могъща България, за което сме се борили цѣлъ животъ.

Искрено ви поздравявамъ по случай 26-я двугодишенъ конгресъ и пожелавамъ, както досега, въ пълно единодушие, да вземете вашитѣ решения и начертаете пѣтищата за продължение на борбата, което е гаранцията за постигането на нашата целъ.

Дерзайте, братя по оружие!
За България!

*Вашъ: д-ръ Иванъ Дочевъ
почетенъ председателъ
на Българския националенъ фронтъ, Инк.*

До Българския национален
фронт, Инк., Чикаго - САЩ

Българи, легионери, съидейници, съмишленици и симпатизанти, изгнаници, прокудени от Родината си, членове на Българския национален фронт

Приемете нашите най-сърдечни поздравии и пожелания за здраве и успехи въ трудния път на общественика по случай Вашия конгрес.

Ние, членовете на Българския демократически форум, Ви приветстваме и искаме да Ви уверим, че **стоим на здравата позиция на българския възрожденски национализъм, възхновени и обединяващо окриляни от идеологическата формула „за социално справедлива и национално мощна България“.**

Скъпи братя, днес нашата Родина вече е на прага за излизане от най-критичната точка въ нейната история. Все още много са бедните, мно-

го са безработните. Комунистическата съпротива срещу свободната лична инициатива не е сломена. Местната и международна мафия продължават да изсмукват жизнени сокове от нашето съсипано стопанство. Комунистически банкери, кредитни милионери и престѣпници се ширят из страната и се стремят да легализират откраднатото и да оглавят икономиката.

Българското правителство е изправено пред неимоверни трудности от вътрешен и международен характер. Европейските икономически сили и правителства все още не могат да осъзнаят какво значи петдесетгодишен комунистически режим.

Българският демократически форум със своята активна политика въ подкрепа на реформисткото правителство стои на своите български национални позиции и отстоява правата и свободите на всички български граждани.

Във Ваше лице ние виждаме нашите посланици по всички точки на света. Очакваме активната Ви роля за повишаване авторитета и престижното място на България въ световната политика. **Вие най-добре бихте могли да представите истинския българин, преминал през ужасите на тоталитарния комунистически режим.**

Членовете на Българския демократически форум и неговото Централно ръководство Ви уверяваме, че ще попълваме нашите оредяващи редици със снове и внуци. **Незнайните гробове на нашите братя са обединителният зов за повдигане духа на нацията, за самосъзнанието на българския народ, за обновяване и закрепване на добродетелите, за противопоставяне на теченията, които погронват народното единство.** Наш дълг е, и ние слизаме сред хората, въ училищата и университетите.

Ние сме и ще бъдем обединението на всички антикомунистически сили, за ликвидиране на утопията и тоталитаризма, за уважение плурализма и собствените виждания.

Братя българи, пожелаваме Ви успешно приключване на Вашата работа, здраве и сили за обединени и целенасочени действия на всички българи по света. **Заедно да защитим нашето достойнство пред световната общественост.**

София
6.06.1998 г.

За централното ръководство:
М. Радев

Резолюция

на 26-я редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ,
проведенъ на 13 и 14 юни 1998 г. въ гр. Чикаго, САЩ

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Анализирайки политическото положение въ България следъ 10 ноември 1989 г., Конгресътъ на Българския националенъ фронтъ констатира, че комунизмътъ въ България върѣки и слѣзълъ отъ политическата сцена като управляваща власт, продължава ефективното си участие както въ административнитѣ структури, така и въ икономическитѣ. Затова основното политическо направление, непосредствената и главна задача на БНФ остава борбата за отстраняване отъ тѣзи структури на остатъчния комунизъмъ, което ще открие пътя за демократичното развитие на България и укрепване на нейния международенъ авторитетъ. Това наложи конгресътъ да вземе следнитѣ

РЕШЕНИЯ:

I. По вътрешната политика

1. Главна задача, която си поставя БНФ, е възстановяването и осъвременяването на Търновската конституция съ всички произтичащи отъ това конституционни и правни последици.

А) Отмѣна на всички нормативни актове, противоречащи на действащитѣ по време на Търновската конституция: **пълна отмѣна на наредбата-законъ за народния съдъ, нелегитимния референдумъ отъ 1946 г.** и всички законови и подзаконови актове, свързани съ отнемане на гражданскитѣ и политическитѣ права на българския народъ.

Б) Създаване на комплексна законова база за отстраняване на комунистическата номенклатура отъ отговорни държавни и административни постове.

2. Ускорено провеждане на всички структурни реформи, водещи до демократизиране на обществото и пълното възвръщане на земята на нейнитѣ собственици.

3. Засилване на борбата съ организираната престъпностъ и криминогеннитѣ фактори.

4. Издирване и наказване на виновницитѣ за националната катастрофа.

5. Реформа въ държавната администрация и прочистването ѝ от корупция и бюрокрация.

6. Възстановяване, разширяване и модернизиране на българската икономика съ предимство за развитие на промишлеността, строителството, туризма и селското стопанство.

7. Поощряване на малкитѣ и срѣдни частни предприятия чрезъ данъчни и кредитни облекчения.

II. По образованието и културата

1. Възстановяване и съхраняване на българската идентичностъ въ всички области на изкуството и културата.

2. Постоянна борба противъ навлизането на чужди думи въ българския езикъ и запазване на неговата чистота.

3. Всеобхватенъ прегледъ на учебнитѣ помагала; премахване на последицитѣ отъ субективността и партийността въ просвѣтното дѣло; отразяване на историческата истина по отношение на събития и личности.

4. Богатството на българския езикъ трѣбва да бѣде отразено въ единъ съответстващъ съ неговитѣ особености правописъ.

5. Отстраняване на всички паметници, свързани съ половинвѣковното комунистическо робство; **смѣна на имената на улици и обществени обекти, които сж свързани съ комунистическата история**, идеология и пагубенъ интернационализъмъ, **почитане паметта на жертвитѣ на комунизма**.

6. БНФ ще поддържа усилията на академичната младежъ за заемане на достойно мѣсто въ икономическия, политическия и културния животъ на Родината.

7. БНФ е за нормативно ограничение на издаването и разпространяването на материали съ аморално съдържание.

8. БНФ потвърждава становището си за издигане престижа на Българската православна църква, възстановяване на единството ѝ, освобождаването ѝ отъ разрушителнитѣ последици отъ комунистическия тоталитаризъмъ и оглавяването ѝ отъ нравствено извисени личности.

III. Работа съ българската армия

Българската армия е била и ще бѣде плътъ отъ българския народъ. Задача на БНФ е да съдействува за нейната идеална и реална деполитизация. Утвърждаване на българската казарма като институтъ за физическо и духовно възпитаване на българската младежъ и стълбъ на достойнство и национална сигурностъ.

IV. По организационнитѣ въпроси

1. Да се проучатъ възможноститѣ за изграждане на клубове „Приятели на БНФ“ въ България.
2. Да се разглеждатъ възможноститѣ за набиране на срѣдства за организацията чрезъ различни видове стопанска дейность.
3. БНФ се противопоставя на всички антибългарски действия и публикации, **изкривяващи истината за историята, езика и сжщността на българския народъ въ Македония** и срещу коварнитѣ действия на Коминтерна и други чужди сили за разединяване на българския народъ.

V. По външната политика

1. За БНФ приоритетъ на външната политика си остава присъединяването на България къмъ Европейската общность, Североатлантическия пактъ и поддържане на приятелски и добросъседски отношения съ всички страни, които зачитатъ правата на българскитѣ малцинства тамъ.
2. За установяване на приятелски връзки съ всички държави и народи по свѣта въ духъ на демокрация, икономически и духовенъ напредѣкъ и зачитане на националния суверенитетъ.
3. БНФ поддържа борбата на българскитѣ малцинства по цѣлия свѣтъ за зачитане на тѣхната национална идентичность.

**Ние търсимъ упование въ миналото,
изпълнени сме съ гръзновение въ настоящето и съ най-свѣтла вѣра
и исторически оптимизъмъ работимъ за бждещето на България.**

По случай 26-я конгресъ на БНФ бѣ разпространено извънредно издание на „Борба“ до всички членове на ЦУС и много наши читатели. Желаетитѣ могатъ да получатъ копие отъ това издание като се обадятъ на редакцията. Поради липса на мѣсто въ настоящата книжка на „Борба“ не препечатваме поздравленията отъ ВМРО, БДФ - София, кмета на Варна г-нъ Кирчевъ, както и докладитѣ отъ г-дата Гошо Спасовъ, Йорданъ Ганчовски, Димитъръ Бояновъ и Валери Павловъ, вече отпечатани въ извънредното издание.

Четиโว за гепутати и висши държавници

Йорданъ Ганчовски

Има единъ основенъ цинизъмъ, който минава презъ новата ни история - сиречъ отъ 1989 година насамъ. Той е толкова голѣмъ, че трѣбва да се отдалечишъ на космически разстояния, за да забележишъ уродливата му форма, заседнала като ракови образувание въ бездруго немощната снага на Родината ни. Тѣзи, дето го забелѣзваха, надаваха тревожни викове и предупреждения, бѣха пренебрегвани - не, просто изтласквани, така както се изтласква слабъ човѣкъ при сѣлене на плячка. Този цинизъмъ не сжществува въ такава форма въ нито една източноевропейска страна - включително Румъния и Албания. Този цинизъмъ не сжществува и въ странитѣ, кждето лѣвитѣ, тоетсѣ бившитѣ комунисти взѣха властта чрезъ избори - напримѣръ Полша. Тамъ

**Какво не знаеха
или какво не искаха да знаятъ
строителитѣ на новата
българска демокрация**

явления, които го формиратъ сж единични или съ други думи - управляеми. При насъ е всеобхватность - бѣше и е! **Цинизъмътъ е, че тѣзи, дето се гаврѣха съ жалкия ни животъ и го държаха въ шепитѣ си, дето изсмукваха потъта на бацитѣ ни, за да си осигурятъ безгриженъ и най-вече безотговоренъ животъ, какъвто не живѣе нито единъ милионеръ въ свѣта, който още е въ бизнеса; дето ограбиха държавата така, както и чуждъ нашественикъ следъ военна победа не би ограбилъ - тѣзи хора (или човѣкоподобни) се отгърпнаха въ сѣнка, но дадоха дяволскитѣ си кроежи на по-млади, напористи безбожници да режисиратъ единъ невиджанъ сатанински спектакълъ. И сега, сжщността на цинизма - тѣзи пос-**

ледните застанаха рамо до рамо с другите честни и изстрадали хора да строят демокрация - коренно новъ и отдавна забравенъ строй. Просъществувалъ въ българските земи около 66 години и никога не стигналъ до оптимално функциониране заради историческия обстоятелства. Е, необходимо ли е да си докторъ по философия или свѣтловно известенъ политологъ, за да разберешъ резултатите отъ подобно начинание. **Състоянието, въ което се намира България въ момента е нищо повече отъ логично продължение на верижната реакция, предизвикана безпрепятствено отъ хората (или човѣкоподобните) отговорни за цяла гама престъпления отъ Наказателния кодекс - отъ национално предателство до издевателства надъ личността и убийства.** Тѣ знаеха какво заслужаватъ и го чакаха. Спомняте ли си - осемъ месеца въ България като че ли нѣмаше комунисти. Защо? Ами върховете, за които стана дума по-горе не бѣха се съвзели, за да активизиратъ мрежите си на долу. Презъ тѣзи осемъ месеца тѣ разбраха, че срещу себе си нѣматъ никого, или по-точно една тълпа, която вика „долу“. Е, и??? Презъ това време тѣ разбраха и нѣщо друго: че тълпата се води отъ опредѣлени фигури - не всички отъ тѣхъ чисти, готови да приематъ подаяния и всѣкакъв видъ облаги. Освенъ това съществуваше една каста, която изигра най-зловещата роля въ новата ни история съ компрадорската си политика - кастата на реформаторите. Поведението имъ бѣше, а и сега е отъвратително, както на всѣко нѣщо, което не е ни ракъ, ни жаба, както казва народътъ. Когато лѣвите движения въ Европа и свѣта видятъ истинските имъ способности и възможности, а и не на последно мѣсто намѣрения, ще ги видимъ отново срѣдъ ярко червените имъ приятелчета.

Та какво не знаеха или не искаха да знаятъ строителите на нова България? На първо мѣсто, тѣ не знаеха или не искаха да знаятъ, че не строятъ демокрация, а преходъ къмъ демократично гражданско общество. **Не го разясниха на хората, както се подobaва на уважаващи себе си политици и масата помисли, че найкъсно до 1990 година България ще бжде като Америка или поне като Западна Германия.** И хората се отблагодариха за труда имъ съ изрази отъ рода „Е па, при Живковъ бѣше по-добре“, а комунистите съ типичното си безсрамие отидоха до „Златния вѣкъ на Живковъ“ и темъ подобни. На второ мѣсто, тѣ не знаеха или не искаха да знаятъ, че преминаването отъ единъ общественно-икономически строй къмъ

другъ отнема понекога стотици години, за да се натрупатъ всички необходими предпоставки за това; че социалните явления иматъ свои иманентни закони, както въ природата и че човѣкъ въ действията си спомага тѣзи явления, а не ги налага. Поне това да бѣха видѣли - презъ очите имъ бѣше пресниятъ примѣръ съ марксизма, който постоянно обещавахе, че комунизмътъ е задъ жъгла, само малко потърпете. **А всъщностъ за седемдесетъ години какво бѣше създадено - изкуствено общество, крепящо се на насилието. Доиде съ насилие, живѣ въ насилие и си отиде като споменъ за насилие,** безъ да промѣни и трошичка въ човѣшкото съзнание, безъ да създаде и минимално предимство за нѣкакъв новъ общественъ строй. Успехите му въ промѣна на човѣшкото съзнание бѣха създаването на инертни същества, мързеливци и празни мечтатели, а къмъ върховете на обществената пирамида излитаха безскрупулни хитреци, близки и роднини - както при феодализма. Е, какъ ще оцѣлѣе такава обществото? Не ми задавайте въпроса за Китай, тъй като тамъ работата е коренно различна отъ Европа. И не отъ вчера е различна, а отъ доста отдавна. Ще цитирамъ по паметъ интервюто на американски журналистъ съ Мао Цзе Дунъ. Китайецътъ го е помолилъ да не води записки и да не го публикува. Едва тази година бѣха излъчени факти по американската телевизия за това интервю. Ето какво е отговоримъ Мао Цзе Дунъ на въпроса какво наистина мисли за бждещето на марксизма и по-точно, въпросътъ е формулиранъ, какво ще направятъ бждещите поколения отъ тази теория: „Азъ не съмъ сигуренъ какво точно ще стане, **вътроятно ще го видоизмѣнятъ спрямо бждещите условия, защото човѣкъ не може да предвиди всичко, което може да се случи**“ (подчертаното мое - Й.Г.). Древната китайска култура и философия си е казала думата - дори и да си комунистъ, ако си мислещъ човѣкъ, не е толкова страшно, защото ще разберешъ, че не върви и ще направишъ необходимото. Та на тѣзи, които мислено ми задаватъ въпроса за Китай, ще имъ отговоря направо - въ близките петдесетина години нѣма да има и поменъ отъ марксизма. Конвергенцията е въ началенъ стадий и Китай ще бжде изключително силна и влиятелна държава презъ двадесетъ и първи вѣкъ. Ето едно гребно доказателство. Наскоро „Чикаго трибюнъ“ публикува очеркъ за китайски бизнесменъ, който е започналъ съ продаване на супа на улицата, отваря ресторантъ и сега, следъ дванадесетъ години, има верига отъ ресторанти въ неосатния китайски пазаръ. Не е билъ комунистъ,

изтърпѣлъ е всички прищевки на комунистическата бюрокрация и китайската милиция. Сега е милиардеръ - въ долари. Такива като него сж много, но той самиятъ е отъ най-високия връхъ. И именно тази нова прослойка ще сложи край на утопията въ Китай. Сравнявамъ мислено този човѣкъ съ новитѣ български бизнесмени и ми идва да извикамъ на гласъ - Господи, кога въ България е имало толкова много престѣпници?

Трето. Строителитѣ на нова България не знаеха или не искаха да знаятъ опустошителната сила на корупцията въ единъ новофункционаращъ държавенъ механизъмъ. Корупцията поставя всѣкакви партийни цѣтлове на едно мѣсто, сродява високи държавници съ престѣпници, парализира жизнено важни организми на държавата - понѣкога фатално. И най-накрая - продава цѣли държави. **Жестокото време изисква жестоки закони и крайна решителностъ.** Засега жестокото време, а и жестокитѣ чиновнически камшици изпитва само обикновениятъ българинъ, но не и тѣзи, които заслужаватъ нищо - тѣ иматъ пари да се откупятъ и да живѣятъ на свобода. Но да ви напомня пакъ - така се действува въ функционираща демокрация, не въ преходенъ мѣтенъ периодъ. Тѣзи парични гаранции сж подигравка съ цѣлото общество и нищо повече.

Четвърто. Новитѣ демократични стро-

ителни не знаеха или не искаха да знаятъ отровнитѣ последици отъ липсата на единно мнение по исторически проблеми свързани съ националното ни единство. Този фактъ ще даде наистина отровни плодове един денъ и както изглежда той нѣма да е далече. Следъ петдесетгодишната сервилностъ и явно използване на националния суверенитетъ като размѣнна монета за оставане на власть, **комуниститѣ продължаватъ да играятъ лекомислено съ жизнено важни национални интереси, заради партийни и идеологически предразсѣдъци.**

А какво знаеха престѣпницитѣ, които се бояха за главитѣ си. Именно този страхъ ги накара да разбъркатъ чудовищна и до скоро неуправляема престѣпностъ - смѣсъ отъ криминални елементи и бившитѣ имъ слуги - ченгетата. Тѣ знаеха, че ако спасятъ положението до опредѣленъ критиченъ моментъ, следъ това ще дойде време на паритѣ имъ, следъ това ще дойде време за спасение - не, просто за нови изяви, този пжтъ въ голѣмия бизнесъ. **И благословени да сж онѣзи почтени хора, които не само отхвърлиха мръснитѣ имъ подаяния, но и отказаха категорично да правятъ каквото и да е заедно съ тѣхъ, най-малкото да строятъ демокрация. Когато облацитѣ изчистятъ небето, ще дойде тѣхното време. По-добре късно, отколкото рамо до рамо съ национални предатели.**

*Димитъръ Н. Цановъ
дипл. държавни науки*

Единството на държавата и държавната власть е преди всичко единство на всички държавни органи и всички тѣхни функции. Тѣ сж съединени съ връзки на една пълна формална и материална зависимостъ. **Всички държавни органи представляватъ отгѣлни звена на една цѣлостна и недѣлима организация.** Тази обвързка е преди всичко въ върховнитѣ конституционни органи, въ тѣхнитѣ функции. Държавата по дефиниция е правова държава, т.е. действувача при пълно спазване на законността. **Политическитѣ концепции иматъ мѣсто само въ актоветѣ на изпълнителната власть.** Такива сж недопустими въ правораздаването. То е длъжно обективно и точно да прилага законитѣ. Сждебната власть има пасивенъ характеръ. Тя може да действува само когато е

Кризата въ сждебната власть като криза на Конституцията

сезирана (Не проседатъ юдексъ ексъ официо). Това произтича отъ функциитѣ ѝ на контроленъ органъ за правната деятелностъ на другитѣ държавни органи. Сезирането се извършва отъ други сждебни органи или легитимирани частни лица. Това е главно задача на публичната обвинителна власть - прокуратурата. **Репресивната сждебна функция срещу извършени престѣпления и нарушения е много съществена.** Счита се, че тѣзи престѣпления сж насочени срещу самата организация на държавата, на нейни форми и функции или опоритѣ на правния и общественъ животъ. При административното правораздаване се иматъ предвидъ случаитѣ, когато органи на държавна власть извършватъ неправомѣрни юридически действия отъ публично правенъ характеръ, т.е. накръня-

ватъ нѣкоя публично-правна норма и съ това причиняватъ една формална и материална неправда. Накърняватъ се по този начинъ и субективни права на гражданитѣ.

Тѣзи основни държавно-правни принципи, основа въ конституциитѣ на демократичнитѣ европейки държави, включително и въ Търновската конституция, сж измѣстени въ сега действащата ни конституция отъ 13 юли 1991 година. Счита-ме, че това е основната причина за кризата въ правораздаването понастоящемъ.

При равенство на комунисти и „демократи“ въ Седмото велико народно събрание и при общо политическо възпитание презъ изминалитѣ години въ маркс-ленинизма не представляваше затруднение приемане **глава VI на новата конституция, като заемстване отъ нормитѣ на СССР. Духовниятъ баща на всички бѣше Вишински.**

Отпадна органичното единство на правораздаването и се обезличи самото Министерство на правосъдието. На първо мѣсто, се създаде самостоятеленъ институтъ на прокуратура съ главенъ прокуроръ. Интимната целъ на това творение бѣше политическа обвързка. Изминалитѣ години доказаха и особено въ работата на главния прокуроръ, политическия характеръ на института.

На второ мѣсто, въ системата намѣри мѣсто институтътъ на следователитѣ. Тукъ въ още по-голяма степенъ бѣга застъпени политическитѣ намѣрения въ областта на наказателното право. Въ рѣшетѣ на следователитѣ се решаваха сѣдбата на гражданитѣ и движение-то на дѣлата. По сжщество това бѣха хора съ определено политическо мислене, минало и съмнително образование. Бѣше заличенъ институ-

тътъ на сѣдия-следователя отъ старото право, като чисто сѣдебенъ органъ отъ високъ юридически рангъ и осигуряващъ обективното привлечение или не на привлечения къмъ наказателна отговорност. Бѣше премахнато дознанието като форма на ефикасно по събиране на доказателства и по привлечение къмъ отговорност ивънъ сѣдебно помощно срѣдство.

На трето мѣсто, създадениятъ следъ дълго отлагане Върховенъ административенъ сѣдъ е лишенъ отъ функцията на сѣдъ въ защита на всички граждани въ страната срещу административнитѣ актове на управляващи органи на власт. Той въ своята нормативна уредба сжщо носи политически функции.

На четвърто мѣсто, глава шеста създаде уникалния по своята сжщностъ и политически пристрастия Висшъ сѣдебенъ съветъ като кадрови органъ за назначение и уволнение на сѣдии и несѣдебни кадри, каквито фактически сж прокуроритѣ и следователитѣ. Съветътъ като политически компромисъ, включващъ недопустимото участие въ него на адвокати, има за задача политическата преценка на назначаванитѣ, удобна за управляващата изпълнителна власт. По този начинъ за добритѣ, безпартийнитѣ юристи се закрива възможността за мѣсто въ сѣдебната власт. Съ това се премахна преценката на чисто професионална основа отъ страна на върховния сѣдии и инспекторатъ.

При тази погрѣшна организация на сѣдебната властъ и при фактическо разпадане на законността и държавността у насъ, всѣкакви други мѣрки ивънъ ревизия на съответнитѣ конституционни норми ще бждатъ само палиативни, безрезултатни.

Зигзагитѣ около българската независимостъ

Милчо Спасовъ

сжществувала и моята майка. Четенето на манифеста за обявяването на България за независимо царство не се е чувало добре отъ множеството, но при стегнатитѣ войнишки отговори „Здраве желаемъ, Ваше величество“ станало ясно какво се е случило.

Актьтъ отъ 22 септември 1908 е чисто български, както и съединението на дветѣ Българи на 6 септември 1885. 23-тѣ години отъ Съединението до Независимостта сж може би най-тръпли-

Сѣбитията около официалното обявяване независимостта на България на 22 септември 1908 (ст.ст.) сж добре известни. Срѣдъ руинитѣ на дворцитѣ отъ Второто българско царство на хълма Царевецъ се появяватъ князь Фердинандъ, министритѣ, начело съ министъръ-председателя Александъръ Малиновъ, видни търновци, военни части и многобройно гражданство. Въ ученическитѣ редици тамъ е при-

виятъ пжтъ на неукрепналата българска държавност. Това е периодът на сблъсък между стратегическият, военни и политически противоречия между императорска Русия, отъ една страна, и другият тогавашни световни сили. Последният не сж могли да допуснатъ новопоявилата се балканска държава да играе ролята на прегенъ руски постъ въ грандиозната битка за владичество надъ Цариградъ и Проливият.

Освенъ официалното признаване независимостта на България отъ страна на Турция и другият европейски сили, не е безинтересно и финансовото споразумение следъ 22 септември 1908. България дължала на Турция 82 милиона златни лева компенсация за Източният (Хиршови) желѣзници. Но тази сума била приспадната съ дължанит отъ Турция на Русия обезщетения за войната отъ 1877-1878. **Въ последна сметка България платила на Русия златнит левове. Като добавимъ и подарената презъ 1878 отъ Русия на Румъния Северна Добруджа (тогава населена съ българи) срещу присъединената къмъ Румъния Южна Бесарабия, излиза, че не е билъ точенъ милиятъ дѣдо Вазовъ, който наскоро следъ Освобождението възкликва: нека тази свобода да ни бжде даръ... За нея, за свободата ни, порягъчно е заплатено както съ българска територия, така и съ злато!**

Русия, уви, почти до наши дни гледа на България като включена по право въ имперската ѝ орбита. Когато Стамболовъ отбива атакит следъ детроанирането на княза-герой Александъръ I Батенбергъ и рускит кроежи да се превърнемъ въ Задунайска губерния не се осжществяватъ, не случайни хора, а графъ Толстой и „славянофила“ Владимиръ Ламански възкликватъ: Освобождението на България бѣше величайша глупостъ! (по Ив. Вазовъ) При разговоръ съ Трайко Китанчевъ за българския езикъ Иванъ Аксаковъ (чието име носи улица въ София) учуденъ попиталъ: Разве у васъ естъ языкъ - та-та, до-до, ни-ни! У васъ языкъ тарабарский, вы лучше учитесь по русски...

Следъ смъртта презъ 1894 на императоръ Александъръ III (единъ изключителенъ българомразецъ) и убийството на Стамболовъ следватъ периоди на затопляне на българо-рускит отношения, но основниятъ руски стремежъ за господство на Балканит не отслабва. Презъ 1898 се завръщатъ българскит офицери заговорници отъ 1886. Голѣмата частъ отъ нашит висши военни посещаватъ руски военни академии. Генералъ Радко Димитриевъ, на руска служба следъ 1886, командува III армия презъ Балканската война. На този фонъ нашата **независимост** отъ 1908 винаги е била повече или по-малко относителна. Българскит правителства не устояватъ на рускит внушения за сключване на Балкански съюзъ презъ 1912 съ Гърция, Черна гора и руската любимка Сърбия. Последвала Балканска война и жестокото поражение следъ навлизането въ незащитения ни тилъ на поощреният отъ Русия румънски войски. Следъ погрома въ Първата световна война, на 3 октомври 1918, царъ Борисъ III встѣпва на престола на разорена и обезкървена България. Страната ни е формално независима, но задушавана отъ невѣроятни икономически трудности, обкржжена отъ враждебни съседи, уголѣмили територият си съ чисто български земи. Въ добавка вътрешния миръ нарушаватъ изпращани отъ Коминтерна атенатори и конспиратори. **Подъ търпеливото и умѣло ръководство на младия царъ родината ни започва бавенъ и стабиленъ възходъ въ всички сфери**, за да достигне челно мѣсто на Балканит при избухването на новия световен конфликтъ презъ 1939. Чрезъ ловко маневриране е запазена пълна независимостъ и неутралитетъ година и половина следъ неговото начало. При присъединяването ни къмъ Трестранния пактъ на 1 мартъ 1941 сж приети нашит условия да не участвуваме въ военни действия и да запазимъ дипломатическият си отношения съ СССР следъ началото на германо-съветския конфликтъ презъ 1941. Но когато на 5 септември 1944 съветска Русия ни обявява война и поставя начело на държавата свои марионетки, рухва всичко съградено презъ свободнит 66 години. Дори 45 години не се споменава думата **независимост**!

Но българскиятъ Богъ не ни бѣше забравилъ! Следъ безброй трусове и перипетии България отново е независима. Предъ насъ вече не стои като алтернатива да се съюзяваме съ една групировка срещу друга. Има мѣсто и за насъ въ редицитъ на доброжелателнит, можещит и богатит народи, поставили си една цель - всеобщо благоденствие **безъ нарушаване идентичността на никоя отъ участващит страни.**

Споразумението със Фонда

Валери Павловъ

Ето че споразумението на България със Международния валутен фонд вече е факт! Това споразумение е тригодишно и така ни прави по-малко уязвими във случай на финансови затруднения на самия МВФ. Нека не забравяме, че Фондът вече похарчи през тази година 55 милиарда долара, за да помогне на Южна Корея и още 40 милиарда долара (неуспешно), за да спаси Индонезия от финансовата криза. След тѣзи, а и други операции, Фондът се нуждае от спешно финансиране, а американският Конгресъ вече месеци наред блокира американската помощ за МВФ въ размѣръ на 18 милиарда долара и дори се чуват викове за закриване на Фонда, защото изкуствено поддържа безотговорни държави съ паритѣ на американскитѣ данькоплатци. Въ тѣзи условия е най-добре да не рискуваме ново договаряне догодина, когато Фондът може да е значително „по-пестеливъ“. Направо учудващо тогава е терзанието на нѣкои „евро-“ и други лѣви български политици от опозицията, които обявяват подписването на тригодишно, а не адно-годишно споразумение едва ли не за национално предателство или нѣщо целящо само да допринесе за стабилността на правителството на ОДС.

Споредъ договореното споразумение срѣднитѣ доходъ въ България ще нарасне съ 50% до 2001 година, страната ни ще получи 1.6 милиарда долара финансиране отъ МВФ и другитѣ международни институции, брутнитѣ вътрешенъ продукт (БВП) ще расте годишно съ 4.5-5.0% през следващитѣ три години, инфлацията ще спадне до или подъ 5%, а въ България ще има 10 милиарда долара нови инвестиции. Основниятъ моментъ е, че освенъ подсигуряване на плащанията по външния дългъ, общо взето всичко въ програмата зависи отъ действията на правителството и провеждането на реформата. И тукъ именно могат да бждатъ зададени нѣкои въпроси.

За повечето българи въпросътъ се свежда до това: ще успѣе ли (и какъ) правителството да подсигури ежегодно нарастване на доходитѣ презъ иднитѣ три години отъ поне 12%, когато ясно (и правилно) е предвиденъ ръстъ на БВП отъ максимално 5% на година. Въ всѣки учебникъ по икономика пише, че ръстъ на заплатитѣ, по-високъ отъ ръста въ производителността на труда, ще предизвика повишаване на инфлацията. Вече знаемъ обаче, че печатницитѣ за пари сж спрени и имаме валутенъ

бордъ, а и инфлацията би трѣбвало да остане ниска. Тукъ изглежда, че правителството на ОДС най-малкото прави грѣшка като не разяснява достатъчно широко на своитѣ привърженици, а и на широката общественостъ какъ точно ще се вдигатъ заплатитѣ съ темпове двойно и тройно надъ темповетѣ, съ които се вдига производството, и то безъ да се печататъ пари. Грѣшки въ разяснителната дейностъ не само предизвикватъ дежурнитѣ обвинения на опозицията отъ всѣкакъв характеръ, но и биха могли да пречатъ много на ОДС по време на следващитѣ избори.

Другъ единъ същественъ въпросъ е този за увеличаване на инвестициитѣ. Вече сме отбелѣзвали колко лошо е България да изразходва само 12% отъ своя БВП за инвестиции въ своя производственъ капацитетъ, когато всички други източноевропейци напимѣръ изразходватъ двойно повече. Много добре е, че българското правителство най-после реши да обърне внимание на този проблемъ и именно затова кабинетътъ предлага тѣзи инвестиции да скочатъ двойно като процентъ отъ БВП презъ иднитѣ три години и да достигнатъ общо около 10 милиарда долара.

Повече отъ половината отъ тѣзи инвестиции обаче ще трѣбва да дойдатъ отъ частния бизнесъ, роденъ и чуждъ. Какъ ще накараме родния и чуждия бизнесъ да инвестиратъ у насъ въпрѣки високитѣ ни данъци е труденъ въпросъ и имаме достатъчно основания за безспокойство. Така напимѣръ, докато презъ 1996 икономиката въ сѣнка (неплащаща данъци) е била 28% отъ БВП, то презъ 1997 тя е 31% отъ БВП и това е неприятна тенденция. Хубавото е, че кабинетътъ ще намали данъка добавена стойностъ отъ 22% на 20% и ако ускори приватизацията, която въ интересъ на истината е забавена напоследъкъ, то има реаленъ шансъ да изпълни инвестиционната си програма.

Истината за споразумението съ Фонда е, че то не е тоталниятъ отговоръ на всички въпроси и „въ кошара не вкарва“. Какво ще стане съ българската икономика презъ следващитѣ три години зависи отъ всички българи и отъ това какъ тѣхното правителство ще реши редъ данъчни, приватизационни и други проблеми. Нека винаги помнимъ това, за да не отслабва силата и темпътъ на реформитѣ, за да не изгубимъ правилния пътъ и за да нѣма още единъ проваленъ преходъ.

Човѣшкитѣ правдини

Петъръ Захаровъ

Едно културно събитие въ сърдцето на Европа ежегодно, още следъ края на войната, привлича вниманието на германската и свѣтовната общественост. Това сж земляческитѣ събори на четиритѣ милиона судетски нѣмци, прогонени презъ лѣтото на 1945 г. отъ своя роденъ край, който бѣше откъснатъ отъ Германия по Версайлския насилственъ договоръ и присъединенъ къмъ новосъздадената чехословашка държава презъ 1919 година.

Въ стройни редици, въ судетски народни носии, съ издигнати лозунги и знамена съ емблемитѣ на своитѣ родни градове, по тактъ на духови оркестри и съ пословична нѣмска дисциплина и редъ, маршируватъ хиляди изгнаници и тѣхни потомци по булевардитѣ на древния Нюрнбергъ и напомнятъ на свѣта, че никога нѣма да забравятъ отнетата имъ бащина стрѣха. Триднешниятъ судетски съборъ, който два пѣти поредъ посещавамъ, е своеобразенъ изразъ на судетската нѣмска култура, изпълненъ съ пѣстра програма отъ художествени изложби, фолклорни игри и концерти, театрални и литературни изпълнения, отъ които лѣха дълго подтискана тѣга и болна носталгия за бащинъ домъ. Това трепетно чувство на непреходна тѣга за изгубенъ роденъ домъ изказа поетътъ Хелмутъ Познеръ, който рецитираше свои стихове, един отъ които изцѣло помня и до днесъ:

*Тамъ, на туй мѣсто съмъ азъ роденъ
Крумау', цвѣтътъ на моята Бохемия
и този цвѣтъ отдавна веч' изгубихъ,
но въ мислитѣ ми той е винаги съ менъ.*

(Крумау - днесъ Чешки Крумловъ)

Като 17-годишенъ новобранецъ е воювалъ на Източния фронтъ, следъ туй въ сибирско заточение, а оттамъ екстрадиранъ въ западната частъ на раздѣлена следвоенна Германия и така изравнилъ личната си съдба съ тази на своя народъ. **Депортацията на судетскитѣ нѣмци е само една халка отъ дългата преселническа верига, обхванала значителна частъ отъ стария континентъ. Отъ Кьонигсбергъ и Мемелъ въ Източна Прусия на северъ, до Кавала и Костуръ въ окупираната българска Македония на югъ.** Широкомасштабната следвоенна депортация, незапомнена до тогава по своитѣ размѣри, бѣ проектирана въ Москва и проведена съ помощта на Червената армия съ двойка политическа целъ: етническо прочистване на завоюванитѣ територии, стабилизиране на Версайлскитѣ държави (Полша, Чехословакия, Румъния и Югославия) и установяване комунистически режими въ тѣхъ. И второ - разширяване на Съветската империя на западъ чрезъ замѣна на територии по **старата руска метода** отъ края на миналия вѣкъ, когато **присвоиха румънска Бесарабия въ замѣна на българска Добруджа и**

доказаха на дѣло древната „мѣдростъ“, че съ чужди земи се търгува най-добре.

Такова колосално прехвърляне на милиони хора, въ новитѣ европейски обстоятелства, не би могло да се приеме като стабилизиращъ факторъ. Той създаде непреодолимъ етнополитически проблемъ въ централна и югоизточна Европа, който изпъкна съ цѣлата си тежестъ, особено следъ рухването на комунизма и Варшавския пактъ, както и възприемането на новия хелзингски духъ въ европолитиката, гарантиращъ човѣшкитѣ и етническитѣ права на малцинствата.

Върху тѣзи реалности почитавъ становищата и изискванията на земляческия съюзъ на судетскитѣ нѣмци и рѣководството му, които иматъ пълна подкрѣпка на германската общественост и правителство и на международнитѣ правозащитни и хуманитарни организации, освенъ, безъ учудване, правителствата на странитѣ организирали своевременно тѣзи прогонвания. Отъ тѣхъ, изглежда, Чехия има най-благоклонно поведение, имайки предвидъ многократнитѣ изявления на президента Вацлавъ Хавелъ още преди две години, въ които той категорично осъди прогонването на германцитѣ отъ Судетската областъ и унгарцитѣ отъ южна Словакия презъ 1945 година като „събитие геноцидно и противно на международното право, извършено отъ бившата комунистическа власт“.

И все пакъ, поради нерешения проблемъ, отношенията между дветѣ съседни страни сж още студени, а народната любовъ и копнежъ къмъ родна Бохемия не стихва.

„Ние достойно отстояваме нашитѣ права и искаме въпроситѣ да се решаватъ върху съвременнитѣ правни критерии въ рамкитѣ на Европейския съюзъ“ - заяви предъ кореспондентъ на списание „Дерь Шпигелъ“ водачътъ на судетскитѣ нѣмци г-нъ Францъ Нойбауеръ, а ветеранътъ на организацията Хербертъ Прохаска е на мнение, че „най-напредъ трѣбва да се анулира Декретътъ на следвоенния чехословашки президентъ Едуардъ Бенешъ, възъ основа на който бѣмхе депортирани, а имотитѣ ни конфискувани. Безъ това нищо не се решава...“

И Унгария е ангажирана съ сжитѣ етнополитически проблеми, но държи непрѣклонна позиция спрѣмо съседитѣ, защитавайки усърдно правата на своитѣ сънародници въ Словакия, Румъния и Югославия, а Италия сложи вето срещу приемането на Словения въ Еввропейския съветъ, докато не извърши компенсация за конфискуванитѣ имоти на италианци презъ Титово време.

Ето така държавни правителства водятъ национална политика и отбраняватъ правата на свои сънародници подъ чужда властъ или прогонени отъ тази властъ.

България в това отношение прави чудновато изключение, макар че е класически примър на териториално ограбена държава. Още когато в терминологията на евродипломатията понятията геноцид и етническо прочистване бяха непознати, в голѣма част от българските земи тѣ бяха реалност. Статистиката говори, че **следъ Първата свѣтовна война, в Ньойска България има 600 000 бѣжанци от Македония, 50 000 от Българска Моравия, 400 000 от Тракия, 100 000 от Добруджа и пр.**

Голѣма част от народа в тѣзи, окупирани от съседитѣ земи, все пакъ остана в роднитѣ си мѣста, но бѣше подложена на жестока асимилация, която трае и до днесъ. От бившата комунистическа власт не е могло да се очаква подкрѣпа за нашитѣ малцинства в съседнитѣ страни, тъй като тя е била презъ цѣлото време в услуга на чужди интереси. Новото управление на ОДС сжщо така не оказва такава защита на малцинствата, каквато е необходима.

Съ Гърция напримѣръ стопанскитѣ и политически отношения успѣшно се развиват, което е похвално, но никой от нашитѣ политици не постави въпроса за тракийскитѣ и македонскитѣ българи, спрѣмо които се върши организиранъ държавенъ тероръ и груба асимилация още от времето на Елефтеросъ Венизелосъ до днесъ. Малцинственъ въпросъ не повдигна нито президентътъ при посещението си в Атина, нито пъкъ премиерътъ, който в края на миналия месецъ води дълги разговори съ своя колега Константиносъ Симитисъ.

Затова пъкъ хитритѣ византийци и тѣхнитѣ съюзници от Бѣлградъ постоянно напомнятъ за несжществуващи гръцки и сръбски малцинства в България, което говори, че завоевателнитѣ имъ стремежи сж нескончаеми.

Гърция е единствената балканска държава членка на Европейския съюзъ и НАТО, но по отношение на човѣшкитѣ права тя е далечъ от европейскитѣ стандарти. В това нѣщо можахъ да се убедя презъ августъ т.г., когато в качеството си на пълномощникъ на Международния институтъ за Македония посетихъ градоветѣ Кукушъ, Воденъ, Леринъ и Костуръ, където преобладава население съ българско потекло. Само 20% от него е съставката от понтийски и малоазиатски гръци, колонизирани върху конфискуванитѣ имоти на прокуденитѣ македоно-българи по време на гражданската война от 1945 до 1949 година.

Самитѣ колонисти се чувствуват чужденци спрѣмо мѣстното население и се различават не само по езикъ и обичаи, но дори антроположки. Винаги точно ги различавахъ по външнитѣ имъ черти, а когато ги запитвахъ нѣщо, веднага отговаряха - денъ ксеро вулгарика (не зная български). Мѣстното население обаче говори кристално чистъ български от времето на Вазовъ и Славейковъ, съ запазени благозвучни архаизми, типични за „езика свещенъ на нашитѣ дѣди“. Нито една руска дума не забелѣзахъ в говора имъ, за разлика от този в остатъчна България, където презъ тоталитарно време езикътъ целесъобразно се обезбългаряваше.

Майчиниятъ езикъ на българитѣ от егейската

част на Македония, още по време на управлението на Метаксасъ съ държавенъ законъ билъ строго забраненъ и много българи по това време, поради употребата му на публични мѣста, били осждени. Тази забрана от метаксасово време за жалостъ и днесъ е въ сила. Освенъ езика, в днешна Гърция се преследватъ и другитѣ прояви на българско национално създание. Личнитѣ имена сж задължително съ гръцки окончания. Топонимитѣ сжщо. Всички стари названия на селища, планини, рѣки, езера и пр. сж преименувани на гръцки, богослужението се провежда по гръцкия канонъ, македоно-български училища нѣма, забранени сж български пѣсни и игри (макаръ че днесъ на всѣка крачка у насъ се чува гръцка пѣсень).

Забранени сж български дружества и организации, а единствената политическа организация Виножито (на гръцки Ораниеосъ токса - небесна джга) е регистрирана в Върховния сждъ в Атина подъ название „Организация на гръцки граждани“.

От ръководството на тази организация в гр. Леринъ получихъ подробни сведения относно правата на тукашното българоезично население, волгарофонии, както го наричатъ гръцитѣ.

Секретарътъ на организацията Павлосъ Воскопулосъ разказа за трудноститѣ, които създава мѣстната власт на всѣки единъ от членувачитѣ. Само членуването в организацията, която се смѣта за пробългарска, е достатъчно за уволнение от работа, недопускане до университета и пр. Такива прѣчки обаче не се създават на малобройното албанско малцинство в Гърция.

Върховниятъ сждъ, съ решение от 1990 г., е одобрилъ регистрацията на Центъра за албанска култура, който може свободно да ползува и разпространява албанска история, фолклоръ, литература и езикъ. **Значи, страхътъ е само от българщината, която въпрѣки бруталнитѣ преследвания, се оказва като неунищожимъ фениксъ, чийто призракъ все още броди надъ роднитѣ простори.**

Едно друго нарушение на човѣшкитѣ права се изразява в това, че на всички прогонени следъ гражданската война българи е отнето гръцкото поданство и съ законъ е забранено завръщането имъ в Гърция. Позволено е само на тѣзи, които се деклариратъ, че сж гръци по народност. Равно на подобно безправие има само в днешна Сърбия. Само тамъ не сж амнистирани политическитѣ емигранти (избѣгали още от Титова Югославия), нито пъкъ имъ се позволява да се завърнатъ по домоветѣ си.

Сждбата на нашитѣ прокудени сънародници, както виждаме, е идентична на тази на судетскитѣ нѣмци и затуй тѣхнитѣ погазени човѣшки права трѣбва да се отбраняватъ по формулата, която посочи Францъ Нойбауеръ на събора в Нюрнбергъ „върху съвременнитѣ правни критерии в рамкитѣ на Еворпейския съюзъ“.

И още нѣщо, което е най-важното. Държавната ни политика, и особено външната, незабавно да се измъкне от тинята на nihilизма и да се отдаде въ служба на свѣтлитѣ национални идеали.

Само така ще пребъдемъ като народъ и държава.

Стефанъ Чаневъ

Рогна речъ

Рогна речъ омайна сладка...

Много сж бележитѣ, които показватъ вътрешната - духовна сжщностъ на единъ народъ. Това е преди всичко народното творчество, изразено въ народни пѣсни, танци, формиѣ и цвѣтветѣ на килимитѣ и всички изкуства, чрезъ които се излива народната душа.

Най-богато обаче духовността на единъ народъ може да се изрази чрезъ неговия говоръ. Това се отнася не само до тоналността на този говоръ. Тукъ още по-силно говорятъ изразнитѣ форми и думи, които позволяватъ да се отрази желаната мисль. Това отразяване може да стане по много и различни начини. То може да бжде една строга информация - студено изрѣзана въ желѣзни правила, но може да бжде и една ласка, една милувка, която въвежда контакта на разговарящитѣ въ една сърчена и човѣшка близостъ.

„Подай ми ржцетѣ си“ е едно нѣщо, но

„Подай ми ржчинки“ е нѣщо съвсемъ друго.

Реформатори и рационализатори коватъ и режатъ народния говоръ като парче мъртво желѣзо. Формиратъ го въ разни измислени правила, опростяватъ го, „усвършенствуватъ“ го. А той, горкиятъ, е една жива струна, чрезъ която всѣки излага по свой начин това, което е въ душата му. А душата на различнитѣ народи е различна и търси своя начинъ да бжде отразена. И вмѣсто за душата да се търси подходящия говоръ, отговарящъ на нейната сжщностъ, ние я загубяваме чрезъ задължително въвеждане на неподходящи изразни форми и срѣдства.

Колко различно звучи и въздействува заглавието на Ботевото стихотворение „Майце си“, и написано по „усвършенствувания“ начинъ въ формата, отричаща падежитѣ: „На майка си“.

И въ двата случая се разбира за какво става дума, но въздействието е съвсемъ различно. А това въздействие е силата и богатството на народния говоръ. Затова има голѣма разлика между телеграфния стилъ и поетичния стихъ. Въпросътъ не се свежда само до това - да се схване смисъла на казаното, а да се изживѣе и чувството, съ което то е предадено.

Ако ни е тежко и болно отъ всичко изложено за реформитѣ въ „правописитѣ“ ни, то стократно по-тежко, болно и жално ни е отъ заливането на хубавитѣ ни родни думички, които правятъ родната ни речъ „омайна и сладка“ съ чужди думи. Тѣ не само не повишаватъ изразнитѣ ѣ качества, но я правятъ грозна и за много хора - дори неразбрана. **Обикновенитѣ читатели, който не е изучавалъ чуждитѣ езици, трѣбва да носи у себе си нѣколко речника, за да може пълно да разбере това, което му поднасятъ „културтрегеритѣ“ въ вестници и списания, дори и въ официални документи - за-**

кони и пр.

Тукъ не става речъ за думи, които сж допълнили нашия езикъ - изразяващи понятия, влѣзли допълнително въ езика ни. Напримѣръ ние нѣмаме българска дума за предмета „юрганъ“, по простата причина, че тази дума е дошла въ нашия езикъ съ самия юрганъ. Нѣма да изреждамъ много думи съ чуждъ коренъ, които така сж приети и употребявани, че онѣзи читатели, за които стана дума по-горе, не знаятъ, че не сж съ български коренъ. За нѣкои отъ тѣхъ ние вече сме си изработили и производни.

Човѣкъ си задава въпроса защо все пакъ става това. Отговорътъ е доста неприятенъ за любителитѣ на чуждицитѣ.

За да си предаватъ по-голѣма „ученостъ“, тѣ не използватъ хубавитѣ, точни и ясни български думи, а представятъ обикновени нѣща и понятия съ неразбрани (много често и неточни) чужди думи. Съ това тѣ си въобразяватъ, че като затруднятъ слушателитѣ си да ги разбиратъ, следва, че тѣ сж по-високо образовани. Образоваността се състои не въ сложнитѣ и неразбрани думи, а въ широкото познаване на проблема и дълбокото му и логично излагане. **Безспорно е, че това безобразно ползуване на чуждицитѣ е изразъ на обратното - необразованостъ.** Ако любителитѣ на чуждицитѣ бѣха чели повече Ангелъ Каралийчевъ, Яворовъ, Алеко Константиновъ, Иванъ Вазовъ, Михайловски и още много други образовани български патриарси на словото, щѣха наистина да се образоватъ. Тогава тѣ въ никакъвъ случай не биха подмѣнили златнитѣ думички отъ родната речъ съ безизразни чужди думи и изрази. **Ако нѣкой иска наистина по този начинъ да изрази, че е усвоилъ чуждия езикъ до такава степенъ, че не може да се освободи отъ неговитѣ думи, то нека седне и пише статии на самия чуждъ езикъ**

Всѣка лепната чуждица върху нашата хубава дума представлява една ненуждна кръпка, съшията върху хубавата ни греха, която само я разваля. Да не говоримъ за надписитѣ и наименованията на отгѣлни заведения. Като върви човѣкъ по българскитѣ улици, не може да се ориентира въ коя държава се движи.

Задоволяваме се само съ обобщеното излагане на въпроса, безъ да даваме примѣри, защото списъкътъ би билъ безкрайно голѣмъ.

Въ заключение искамъ да погледна на проблема и отъ една друга страна.

Въпросътъ се свежда и до лично самоуважение. **Чувството ни за национална принадлежностъ и национална гордостъ трѣбва да ни кара да покажемъ, че вече не заслужаваме упрека на монаха**

„Поради что...!“

Йорданъ Ганчовски

100 години отъ рождението на Дико Илиевъ

Господи, съ какви странности е изпълнена действителността българска! Нѣмаше да има нищо лошо въ това, ако въ нѣкои отъ тѣзи странности има такива покъртителни случаи, че могатъ да пробърнатъ и най-коравото сърце. Отъ тази срѣда е **цѣлиятъ животъ и цѣлото велико творчество на композитора Дико Илиевъ**. Тази година той щеше да е на сто години. По този поводъ се чувствувамъ дълбоко задълженъ да напиша тѣзи несвършени редове за свършенъ музикантъ. Причината е и не само преклонението ми предъ този самороденъ български гений, преобърналъ представитѣ за дипломи, звания, административно признание и популярност. Причината е и дълбоко лична и емоционална, но ще я сподѣля, така както е стояла винаги у менъ.

Било е 1962 или 1963 година. Живѣехме подгъ наемъ въ гома на известния орѣховчанинъ Димитъръ Данчевъ. Следъ 9 септември 1944 г. му бѣха взели всичко, освенъ тази отъ бедна побегна кжщица на ул. „Раковски“. Въ сжщия градъ по това време живѣеше и Дико Илиевъ. Вечеръ, следъ като се приберѣше отъ работа, баща ми ме хващаше за ржка и тръгвахме по улицитѣ. Никога нѣма да забравя тази ржка и онова странно преупредително постискване, когато трѣбваше да ми каже нѣщо важно. Съ този страненъ сигналъ започнаха първитѣ ми уроци по човѣщина. Отчетливо и релефно стои въ съзнанието ми оня денъ, когато чухъ отъ устата на баща ми името на този великъ българинъ. Вървѣхме по улицата, която излиза отъ центъра, минава покрай халитѣ и отвежда къмъ старитѣ казарми накрай града. Забравилъ съмъ името ѝ. Усѣтихъ постискването на бащината си ржка и наострихъ слухъ, тъй като следъ това постискване се говорѣше малко по-ниско. „Ей това е кжщата на бай Дико“ - така му казваха всички орѣховчани. То не кжща, а кжщичка, не е възможно да е имала повече отъ две стаи - приземни. Попитахъ баща ми кой е той. И последва една тирада отъ тия, дето не се забравятъ цѣлъ животъ. Обикновено баща ми говорѣше спокойно и логично, но този пътъ не въздржаше емоциитѣ си, които излизаха презъ зжби. Това бѣше единъ отъ първитѣ ми уроци по антикомунизъмъ. **Учейки ме на човѣщина, баща ми**

ме учеше на една отъ най-остритѣ форми на антикомунизма. Богъ да го благослови и да даде покой на душата му! Не успѣхме да се видимъ, за да му благодаря приживе.

Та тогава научихъ колко може да бжде несправедливъ животътъ къмъ нѣкоу хора.

Години по-късно голѣмата свѣтлина на този българинъ ме настигна отново (колко е законотѣрна сждбата понѣкога). Тъкмо ми бѣха забранили да работя съ автори на първи книги и бѣха отнели жилището ми (семето на бащинитѣ уроци все пакъ поникна). Въ издателството, дойде публицистката отъ Враца Цвѣтана Маркова съ биографиченъ очеркъ за Дико Илиевъ - стотина страници книжле съ заглавие „Дунавско хоро закичено съ алено мушката“. Не съмъ се радвалъ и не съмъ челъ съ такъвъ покъртителенъ интересъ друга книга презъ цѣлата ми издателска практика. На много мѣста Цвѣтана бѣше оставила автентичния изказъ на Дико Илиевъ - ами то и той като музика, и то каква! Не можахъ да говорѣша работата си - изгониха ме отъ издателството.

Започва като музикантски ученикъ въ Орхане, въ пехотния полкъ. А какъ разказва за раздѣлата съ родния край и най-голѣмитѣ български писатели не сж подреждали така думитѣ... Четиринадесетъ годишенъ отива на война - шестъ години. Следъ войнитѣ смѣня гарнизонъ следъ гарнизонъ и дослужва до капелмайсторъ. Установява се въ Орѣхово до края на днитѣ си. Работи земеделче, свири по сватбитѣ въ Орѣховско и пише гениални творби, не за българската, а и за свѣтовната съкровищница. Нѣкоу отъ тѣхъ - Еленино, Дайчово, Дунавско, ами маршоветѣ? Едно следъ друго му умиратъ три деца - все момичета. На последното отъ тѣхъ дава името за бисера въ българската музика „Александрийка“ - така се е казвало детето. Думи нѣма... има стонъ.

Кастата на гении съ постановление стоеше високо, високо цѣлъ половинъ вѣкъ - толкова високо, чакъ до подметкитѣ на господинъ Дико Илиевъ - музикалниятъ гений и единъ отъ първитѣ ми нагледни бащини уроци по антикомунизъмъ.

Богъ да го благослови!

Отзиви

Безкомпромисно да пазимъ чистотата на българската армия

Поводътъ за настоящитѣ размисли е заглавието „Мошеници съ пагони“, което се набиваше въ очи съ дебелитѣ си букви на страницитѣ на столиченъ всѣкидневникъ прегу известно време. Прочетохъ го съ дълбокъ срамъ и болка, защото се отнасяше не за нѣкоя друга, а за нашата, за моята родна войска.

Много бихъ искалъ да зная съ какво чувство сж прочели заглавието и дописката властениитѣ и отговорни за състоянието на войската българци, включени въ събирателното понятие Народно събрание, правителство, върховно командване, тѣй като не прочетохъ и не чухъ никакъв мѣхенъ отзвукъ по този въпросъ. Това ме кара да мисля, че дописката е била приета сравнително спокойно, като нѣщо, което едга ли не е въ крѣга на нормалното.

А съответнитѣ институции би трѣбвало да демонстриратъ бърза и категорична позиция и да взематъ крути и строги мѣрки срещу такива престѣпници. На първо време - за предотвратяване на всѣкакви подобни случаи, а въ дългосроченъ планъ, за изработване на такава програма, която да създаде елитенъ офицерски и сержантски кадъръ, както и атмосфера, изключваща престѣпни прояви въ войската и утвърждаваща само най-ценнитѣ воински и човѣшки добродетели.

Всичко въ войската - обучение, отношения, битови условия и украса - трѣбва да говори и внушава дисциплина, роголюбие, дългъ и достойнство. Ето защо заедно съ решаването на много важнитѣ въпроси по прѣструктурирането, превъоръжаването, броя и вида на числения съставъ, снабдяването, обучението, абсолютно е необходимо да се обърне изключително внимание на най-важния въпросъ - духа и морала на българския офицеръ, сержантъ и войникъ, на българската войска изобщо. А именно този духъ и моралъ никога нѣма да позволи мошеници да носятъ пагони на раменитѣ си, защото това е абсурдно съчетание на противоположности, защото пагонътъ симболизира честъ, доблестъ и високъ моралъ и е абсолютно несъвмѣстимъ съ мошеничество.

Всички, които разглеждатъ и решаватъ тѣзи въпроси, трѣбва да иматъ високото съзнание, че оформятъ новъ и по-съвършенъ обликъ не на фирма или предприятия, не на дружество, съюзъ или каквото и да е сдружение, а на една отъ най-важнитѣ институции - свѣтла и достойна рожба на нашия народъ. Тѣ усъвършенствуватъ защитника и опората на гържавата - армията, която с безкомпромисна обичъ и непоколебима строгостъ трѣбва да опазваме отъ всѣкакви посегателства и омърсяване, за да бжде тя въ пълна готовностъ да осигури неприкосновеността на Родината.

Това е отъ изключителна важностъ особено днесъ, когато огнищата на напрежение и кървави конфликти сж толкова близо до нашитѣ граници.

Любомиръ Банковски

почетенъ председател на Съюза на възпитаницитѣ на военнитѣ на Н.В. училища,
ШЗО и роголюбивото запасно войнство

Информационенъ слугинажъ и журналистическа поцѣлуйковщина

Не бѣше далечъ времето, когато всички излизачи у насъ вестници бѣха като еднотѣчни близнаци. Каквото пишеше „Работническо гѣло“, абсолютно сжщото като папагали повтаряха и отаналитѣ. Само за нѣкои отъ привилегированитѣ („другият вестникъ“) се разрешаваше да смѣня заглавията или да размѣства словорега.

Огромната армия отъ журналисти, дописници, „селкори“, сътрудници и аматьори бѣха превърнати въ мощно звено за информационенъ слугинажъ, подчиненъ на отгѣлъ „ПА“ (пропаганда и агитация) при ЦК на БКП и мѣстнитѣ партийни структури. Пишещитѣ братя имаха „свещеното право“ да словославятъ партията и „любимитѣ вождове“ - отгоре додолу и да представятъ само въ „розова свѣтлина“ очевиднитѣ политически и икономически провали на системата, заливайки обществото съ „журналистическа“ поцѣлуйковщина. Рецептата на г-ръ Гьобелсъ, че сто пѣти повтаряната лъжа звучи като истина бѣше повдигната на 10-та степенъ.

Съ помощта на журналистиката нискоцелитѣ другари създаваха фалшивѣ ореолѣ около имената и „сѣлата“ на брутални престѣпници, национални предатели и полуграмотни държавни ръководители, обявявайки ги за **герои, класици и корифеи** на „неувѣхващото за всички времена учение“ на марксизма-ленинизма!

Поколѣнието отъ 40-тѣ години помни **какъ най-крѣвавиятъ палачъ въ историята на човѣчеството - Джугашвили (Сталинъ) бѣше провъзгласенъ за „баща на народитѣ“**, а журналистическата поѣтлуѣковщина отъ онова време сътвори и неуморно тиражираше абсолютната безсмислица - „Сталинъ на всички езици значи миръ“!

Въ действителностъ този азиатски сатрапъ бѣше истинскиятъ виновникъ за разпалването на Втората свѣтловна война, а лично по негово указание бѣха унищожени милиони човѣшки сжщества. Той действително бѣше „бащата“, но на международния тероризъмъ съ цель провеждането на „свѣтловната революция“ и подчиняването на цѣлия свѣтъ на тогавашния СССР!

Тѣзи срамни времена отдавна отминаха, но за съжаление въ нѣкои редакции все още „работятъ“ вѣрни последователи на информационния слугинажъ, които сж беззаветно предани на „свѣтлата“ комунистическа идея!

Освенъ въ знаменосеца на идеологическата борба - в-къ „Дума“, и въ други издания се появяватъ почти всѣкидневно материали отъ анонимни автори, които ужъ безобидно и „между другото“ налагатъ на общественото внимание, и то въ най-добра свѣтлина, зловецитѣ образи на жалки роготстѣпници и чужди агенти!

Вестникъ „Дневенъ трудъ“ (бр. 132/98 г.) информира съ водещо заглавие, че „Върховниятъ нѣмски юридически органъ си игва на старото мѣсто“, но съ гребничкъ шрифтъ, който всжщностъ служи за фонъ на тлъстото, като предизборенъ лозунгъ заглавие **„Връщатъ въ Лайпцигъ сжда на Димитровъ“!**

Подъ тази „голѣма новина“ е публикувана разкрасената, ретуширана снимка на най-голѣмия националенъ предателъ - човѣка, който безъ да му мигне окомотъ заяви отъ трибуната на Коминтерна, че **нѣма българска нация** и безцеремонно си сложи подписа по заповѣдъ на Сталинъ за разгробяването на собствената си родина и предаване на Пиринска Македония на Титова Югославия!

Сякашъ градъ Лайпцигъ и Върховниятъ нѣмски юридически органъ сж създадени само за да увѣковечатъ името на единъ международенъ комунистически престѣпникъ!

Вмѣсто снимката на партийния другаръ на малоумния Маринусъ Ванъ деръ Любе (набегения подпалвачъ на Райхстага), редакцията е трѣбвало да публикува снимката на сградата на Върховния нѣмски сждъ, защото **той** е доказалъ, че е уважавана и достойна правна институция, която е сждала **по закони, а не по партийни поржчки!**

Като връхъ на крещяща журналистическа импотентностъ и нравствена деградация е публикацията на нѣкоѣ си Руменъ Танчовски въ „24 часа“ (бр. 135/98 г.) съ пошлото заглавие: **„Кирилъ и Методий - грѣцки шпиони“!**

Едва ли български вестникъ може да извърши по-голѣмо кощунство отъ гнусното посегателство върху изконнитѣ български светини! Впрочемъ български вестникъ ли е „24 часа“!

Идеологията, мизантропията и страстьта къмъ компромати за създаване на общественое напрежение дотолкова е деформирала опредѣлени „журналистически“ съвести, че за нѣкои издания явно е необходимо до бюрото на главния редакторъ да има и бюро на гл. психиатъръ!...

„Четвъртата власт“, ако иска да бжде на висотата на своето призвание, трѣбва много бързо да уеднакви критерийтѣ си съ тѣзи на журналиститѣ отъ свободния свѣтъ!

На пресконференцията по случай 1 година отъ управлението на ОДС журналиститѣ загадоха на премиера Ив. Костовъ трудния въпросъ: Кога ще отидемъ въ Европа и кога политийтѣ ни ще се сравняватъ съ тѣзи на Западъ?

Отговорътъ бѣше класически точенъ: „Когато политийтѣ - **управляващи и опозиция** започнатъ да се сравняватъ съ тѣзи отъ Запада и когато журналиститѣ ни започнатъ да се сравняватъ съ западнитѣ си колеги...“!

Само тогава първитѣ ще милѣятъ за националитѣ интереси, безъ да се гѣлятъ на „фили“ и „фоби“, а вторитѣ ще отразяватъ събитията и фактитѣ такива, каквито сж, безъ да бждатъ идеологически заложници и партизански ибрикчи!

Така пжтътъ до европейскитѣ ценности ще бжде извървянъ много по-бързо, защото и общественото ще застане задъ политийтѣ, а ще вѣрва и на „четвъртата властъ“, за да може съ общи усилия да излекуватъ държавата отъ тѣжкитѣ пороци, насаждани десетилѣтия отъ дехуманизираното управление на комунизма.

Йоцо Йоцовъ

„Пещерната“ нравственост

На 7 септември слушахъ по радио Свободна Европа предаване, посветено на 20-годишнината от **подлото** убийство въ Лондон на изгнания се чакъ до Тато, а после станалъ неговъ критикъ Георги Марковъ, което предаване прехвърли въ „второ направление“, само загатна за „българския чадъръ“ - съ незнанията си... Подобно, следъ два дни, на 9 септември, **ѣ** поднесена темата за **насилията** въ живота на българитѣ презъ настоящия вѣкъ, като **бѣха споменати** нѣколкото **изродски** избивания (Стамболовъ, Стамболийски, атентата въ „Св. Нефля“ - т.нар. „народенъ“ или **направо партиенъ - башибозукъ** съ 50-годишнитѣ му **продължения**, като Ленински акушерки на историята, перманентна революция и т.н.)... А въ днешния сутрешенъ радиожурналъ на **ощото** радио **бѣ** и цитатъ отъ предишния лидеръ на СДС, че то било „пещерно“, което опредѣлене **сигурно** би обидило нашитѣ пещерни прародители, понеже ако **о** живѣели по нашему, то **едва ли** бихме били ние!...

Съвсемъ **помиренчески** прозвучаха констатациитѣ на присѣтствуващитѣ въ студиото доцентъ Биева и професорътъ, който каза за отпразвилитѣ се: едни къмъ Братската могила, а други къмъ **ямата** въ Центр. софийски гробища, докато г-жа доцентката веднага въ увода каза, че **едва** въ ново време - XX вѣкъ, насилието е смѣтано за неморално, като че ли никого не е чувала нито за Божата **заповѣдъ** „Не убивай!“, за примѣритѣ на Иисусъ, нито за **принципа** на Левски, който е добре известно на хиляди БЪЛГАРИ-НЕдоценти!...

Цинично **бѣ** „научното“ многократно изтъкване, **отгѣлящо** говорящата отъ хората, срѣдъ които тя е, заради емоциитѣ на... низшитѣ-НЕдоценти, но **участници** въ **перпетуумъ мобилето** на **безнравствието** като **тероръ** над **пречещитѣ**, „предопредѣлени“ да бждатъ „**торъ**“ на насилието... И вѣчното „**кой кого**“, уплѣло въ отровнитѣ си мрежи цѣлото ни битие, както споменатитѣ гости въ студиото на радиото **обясниха**, че насилията сж въ Библията, сиречь **изтъкване** нѣма, въпрѣки **напоследъкъ** модернитѣ „**емоции**“, извънъ които е научниятъ доцентъ, поради което и не смете да знае и отговори на слушатель, какъвъ е броятъ на убититѣ българи въ СССР, нито за мародерството на властѣта изпълнителъ на убийствата и ограбванията собственоститѣ на убититѣ!!! Като че ли не **бѣ** въ студиото заради слушателитѣ на „Свободна Европа“ и отъ научното ѣ присѣтствие следваха думитѣ „Какво тукъ значатъ нѣкакви слушатели?“... Ако не насилие - чрезъ замѣлчаване!

Нещастието за **всички видове насилници е**, че **жертвитѣ** имъ не се **отказватъ** да **разсждаватъ** и ползуватъ това, съ което Създателътъ ни е отличилъ отъ другитѣ живи същества като „божи мелници“, които бавно, но... все пакъ се борятъ въ изкуството узаконения лабиринтъ отъ примитивности, въ основата на които е абсолютната липса на добродетели на великодушие - единственъ изворъ на щастие безъ ограбване, третиране, избиване... но и безъ подлостта като „надхитряване“, безъ зависти, безъ НЕгодничества и низости, които **с** станали негѣлума основа за властъ чрезъ бичъ, страхъ и безумия, безъ които атрибути **човѣчеството** би възкръснало, а лидеритѣ му биха се оказали голи. И е трагично, щомъ и академични претенции не споменаха нито дума предъ милионната аудитория на радиото относно коренитѣ на причинитѣ, а загатваха само за последствията, които повечето отъ слушателитѣ по-добре отъ г-жа доцентката сме изстрадали, търсили и знаемъ!... Не чухме нищо за злоупотѣбитѣ при едностранното „възпитание“ чрезъ насѣкване на ПОЛУистини съ цель фанатизъмъ и криминални „геройства“ въ името на ЛЪЖИ и хищнически миражи въ себичнитѣ амбиции... Въ този фактъ прозвучаха и думитѣ за неучастие въ годишнината на 9.IX.1944 на страдалеца г-ръ Дерплиевъ, когото **съ болка** слушахъ и преди нѣколко дни въ **ощото** радио, че обяснява съ книгата си „Денъ първи - денъ последенъ“, безъ дреболията, че за палачитѣ и лапачитѣ на привилегии това заглавие не важи! Понеже е проблемъ само на автора и нему подобни, че не сж искали да знаятъ сжщността на съюзника си - насилието и менше фразитѣ на менше „духовността“ въ нравственостѣта - на хищницитѣ! И мерзавциитѣ имъ!

Стефанъ Радевъ, Чехия

Президентътъ Петъръ Стояновъ въ Канада

Отъ 30 юли до 2 августъ президентътъ Петъръ Стояновъ посети Канада по покана на източноевропейската инициатива къмъ Американската адвокатска колегия, за да му бжде връчена награда за неговитѣ заслуги къмъ демократичнитѣ реформи и като най-изтъкнатъ държавникъ отъ югоизточна и централна Европа за 1998 г.

Тържественото събрание се състоя на 1 августъ въ грамадната зала на Конвенционънъ Центъръ въ Торонто въ присѣтствието на повече отъ 600 души, канадци и българи, дошли отъ различни градове. Следъ словата на представителни на адвокатската колегия отъ Канада и САЩ, президентътъ отговори на безупреченъ английски езикъ, като очерта развитието на реформитѣ въ България и стремиже ни къмъ НАТО и Европейската общностъ.

Президентътъ има нѣколко срещи съ българската емиграция, при които той приличенъ контактъ отговори на тѣхнитѣ въпроси.

На Илинденъ г-нъ Стояновъ присѣтствува на служба въ църквата „Св. Троица“. Следъ службата той произнесе слово за Илинденското възстание, въ което съ широки истори-

чески познания и учудващи подробности обрисова борбата на македонските българи за освобождение.

Посещението на президента Стояновъ допринесе за издигане на името на България предъ канадското общество, повдигна духа на българската колония и завърши съ пълнен успѣхъ.

Ние поздравяваме президента Петъръ Стояновъ, че той, при посещението си въ Канада, въпрѣки многото му ангажименти и краткото време, намѣри моментъ да посети Ниагара Фалсъ, да се поклони и положи цвѣтя предъ Паметника, построенъ отъ БНФ въ честь и паметъ на героитѣ дали живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България.

Идеята за построяване паметникъ въ Ниагара Фалсъ - Канада, въ честь и паметъ на героитѣ, дали живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България и жертвитѣ отъ комунистическия тероръ, бѣ подета отъ БНФ презъ годинитѣ 1978-1979. Бѣ отправенъ апелъ къмъ националната емиграция да подкрепи изграждане на паметника. Първи се отзоваха настоятелитѣ на Българската православна църква „Св. Иванъ Рилски“ въ Ниагара Фалсъ. Църковното настоятелство събра срѣдства отъ членоветѣ си, закупи жгловото мѣсто на улица „Вилмотъ“ до сградата на църквата и го подари за изграждане тамъ на паметника. Мѣстото бѣше много подходящо, тъй като всѣки българинъ, който дойде въ Ниагара Фалсъ, посѣщава нашата църква, и отъ друга страна, градътъ Ниагара - при Ниагарския водопадъ, е мѣстото, гдето всѣка година стотици хиляди туристи отъ всички краища идват да видятъ едно отъ чудесата на свѣта.

Българската национална емиграция, на първо мѣсто членоветѣ на БНФ, отъ всички краища на свободния свѣтъ, се отзоваха и бързо срѣдства за постройка на паметника бѣха набрани.

Бълг. амбасадоръ въ Канада г-нь Славъ Даневъ и членоветѣ на президиума на БНФ дипл.инж. Ал. Дърводѣлски и г-ръ А. Тодоровъ въ разговоръ съ президента г-нь Стояновъ предъ паметника на жертвитѣ на комунизма

На 8 май 1983 г. се състоя тържествена църковна служба и при стечение на стотици български емигранти отъ Америка, Канада и делегации отъ Европа, както и представители на Канадскитѣ власти, и редица национални организации отъ поробенитѣ отъ комунизма народи, стана освещаването и откриването на паметника отъ почетния председател на БНФ д-ръ Иванъ Дочевъ, който въ словото си между другото каза:

„Този паметникъ тукъ ще стои за вѣчни времена да напомня за геройството и жертвата на борцитѣ противъ комунизма, които дадоха живота си за свободата на България!“

Този паметникъ е едно доказателство за българския народъ, борещъ се за свобода, че той не е забравенъ и никога нѣма да бѣде забравенъ!

Този паметникъ е предупреждение къмъ червентѣ поробители на нашата родина, че борбата за свобода ще продължи до крайна победа!“

Паметникътъ въ Ниагара Фалсъ - Канада, е единствениятъ въ свѣта засега, построенъ въ честь и паметъ на жертвитѣ на комунистическия тероръ въ България.

Всѣка година презъ месецъ май българската национална емиграция се събира предъ паметника въ Ниагара Фалсъ, отслужва се молебенъ, извършва се поклонение и се полагатъ цвѣтя.

Президентътъ Петъръ Стояновъ поставя вѣнецъ предъ паметника на жертвитѣ на комунизма въ Ниагара Фалсъ, Канада

Управата на БНФ разгледа въпроса и прие формата на паметника и какво да бѣде изобразено и написано на него. Установено бѣ паметникътъ да е голѣма, петметрова мраморна плоча, на която да бѣде издълбана картата на България, покрита съ затворническа решетка и мжжъ, вързана за решетката, представляващъ положението на българския народъ подъ комунистическо робство. На плочата на горния край да бѣде написанъ стихътъ отъ Хр. Ботевъ: „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира!“ Въ срѣдната на паметника да бѣде обяснена целта на паметника, а именно: „Въ паметъ на българскитѣ патриоти, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България, и въ паметъ на жертвитѣ на комунистическия тероръ след 1944 г.“ Долу да бѣде написано: „Построенъ отъ Българския националенъ фронтъ, Инк. и Църковното настоятелство на Българската православна църква „Св. Ив. Рилски“, Ниагара Фалсъ - Канада.“

Следъ като всичко бѣше подготвено презъ 1982 г. се направиха постѣпки предъ канадскитѣ власти да се даде разрешение за построяването на паметника. Комуниститѣ отъ България, чрезъ Българската легация въ Отава, столицата на Канада, направиха всички възможни пречки да се осуети постройката на паметника. Тѣхнитѣ дипломатически постѣпки забавиха една година строежа, успѣха да наложатъ въ текста да не се споменава думата „комунизъмъ“, но да остане само „режима отъ 1944 г.“ и „жертви на тоталитаризма“, но не успѣха да осуетятъ изпълнението - разрешението бѣ дадено и паметника бѣ построенъ.

Неотдавна въ американската и швейцарската преса се появиха съобщения за изпращането на съболезнователна телеграма отъ настоящия български президентъ до близкитѣ на починалия диктаторъ Тодоръ Живковъ. Тѣзи съобщения бѣха последвани отъ многобройни дискусии по Интернетъ - особено въ форума на читателитѣ на вестникъ „Континентъ“. Всъщностъ дискусиия не е точна дума - това бѣха чиста проба възмуциения.

За първи пѣтъ въ политическата история на свѣта държавенъ глава изпраща съболезнователна телеграма до близкитѣ на затворникъ, обвиненъ въ множество престѣпления, включително и убийството на дисидентъ-интелектуалецъ по негова изрична заповѣдь.

Ние не сме забравили човѣшката етика и християнския моралъ, но добре би било въ телеграмата да е подчертано, че е отъ гражданина Петъръ Стояновъ, а не отъ президента на страната ни, а телеграмата да е изпратена не отъ президентството, а отъ близката поща.

Надяваме се, че това е само пореденъ гафъ на президентското обкръжение.

Борба

Смъртъта на единъ диктаторъ

По-долу предаваме реакцията на нашитѣ съидейници и читалите въ връзка съ смъртъта на диктатора.

Най-добриятъ комунистъ е мъртвиятъ

Една народна мъдростъ казва: „За умрѣлитѣ не се говори лошо“. А когато бѣше живъ, гали чухме хубава дума за него?...

Много версии сѣ писани за участието на Тодоръ Живковъ въ съпротивителното движение. Облаготелствуванитѣ му го издигнаха въ культъ съ биографични очерци и въ надпревара да го представятъ за най-голтѣмъ вождь потънаха въ противоречия поради несъгласуваностъ. Липсватъ точни дати кога е станалъ членъ на комсомола, кога на партията и въ най-различни години (1941, 1942 или 1943) секретаръ на районния партиенъ комитетъ!!!

Презъ юни 1942 подъ връхъ Мургащъ е образуванъ партизански отрядъ „Чавдаръ“ отъ нѣколко души и наскоро разбитъ отъ гъндармерията. Презъ априлъ 1943 по решение на Софийския окръженъ комитетъ партията формира щабъ на първа възстаническа зона съ центъръ София. За командиръ е опредѣленъ Левъ Главинчевъ, политкомисаръ Георги Чанковъ, началникъ щабъ Здравко Георгиевъ и членове Владо Тричковъ, Тодоръ Живковъ и нѣколко дружи.

Презъ априлъ 1944 въоръжена група „Чавдарци“ подъ командата на Добри Джуровъ е разбита отъ гъндармерията. Раненъ, Джуровъ се спасява съ бѣгство. По-късно настѣпили различия относно тактиката на партизанската борба между Здравко Георгиевъ и Тодоръ Живковъ. Следъ напълното разгромяване на Чавдарската бригада, оцѣлялитѣ нѣколко членове се укриватъ до девети септември, кой кжде завърне.

Като необразованъ, страхливъ, лицемѣренъ и най-сервиленъ, Москва го издига до държавенъ глава. Съ неограничена властъ, той разгони, понижи, обвини или направо избѣ чрезъ скалъпени процеси всички, които имаха повече заслуги отъ него. Пострадаха Славчо Трънски, Чанковци, Главинчевци, Георгиевци, Денчо Знеполски, Цвѣтко Аневъ, Горуня и стотици дружи...

Около него се създадоха две дузини раболепни академици, филолози, белетристи, стопановеди, икономисти и колективъ отъ специалисти по сжщественни въпроси, които му пишеха докладни на ЦК, за пленуми или конгреси. Разработвахъ разни концепции, пишеха му речитѣ и докладитѣ до Политбюро. Както и неговитѣ 32 тома, преведени на всички езици по свѣта (въ сжда по гѣло № 1 той лично заяви, че не ги е челъ). Чудно какъ е намиралъ време да ходи на ловъ изъ многобройнитѣ резервати...

И съ невиждано благолизачество предложи България за Съветска република. Благодарение твърдото противопоставяне на Западнитѣ сили и надигащата се емиграция, плановитѣ му пропагнаха. Никога не ще забравимъ 60-тѣ лагери на смъртъта презъ неговото „добруване“!!!

Доста сподучливо изказване направи Славчо Трънски прегъ XI сесия на Народното събрание: „Той не търпѣше и не можеше да търпи край себе си хора, които сѣ имали по-голтѣмъ активъ или сѣ по-популярни. Човѣкъ съ безпредѣлна самонадеяност, високо самочувствие, страшно злопамятенъ, има дързостъта да се нарече толкова развитъ, че родилъ две Българияи, а ние сега виждаме, че нѣма нито една!“

Димитъръ Загорски

Панихига за опустошенията

„Богъ и България въ единство...“?

Снощи е предаль Богу духъ и шефътъ на избиванията, а следъ това и априлски идеологъ на жбания, нескончаемъ „тамовизъмъ“, който и лично е „ржководил“ изпращането въ небитието несчетенъ брой сънародници - българи... И слушамъ въ радиото за противоречиви преценки, започващи отъ самовъзхваленията въ „биографията“ му, но независимо какъ е могълъ да бжде учителъ при една завършена гимназия, и дори да публикува съпружеска снимка за това време, когато е билъ и „нелегаленъ“. Истина е, че е владѣтель манипулирането съ инстинктитѣ ни страхъ и гладъ („кой дава папо е и Тато“), за да сме му послушни хайванчета...

Тази истина (може би единствена!) за ключа къмъ инстинктитѣ ни, обяснява и нарастналия „рейтингъ“ на покойника чакъ на 40%! Коемо ще е неразгѣленъ фактъ отъ „папо“ за империалистическия нѣколко милиардовъ заемъ долари, **който покойникътъ спокойно е ползвалъ, за да ни остави изплащането и за внуцитѣ ни, безъ никой да му бѣ потърсилъ смѣтка...** Нито за изпразнената държавна хазна въ 1989 година, нито за опустошения пенсионенъ фондъ, коимо финансови опустошения въ грѣбнака на държавността ни, сж факти за „миръ на праха“ на живитѣ - дължници го алилуя... А моралнитѣ опустошения на ржководната - синонимъ на инквизиторска роля, чрезъ перпетуумъ-мобилно следене „на всѣки сантимеръ“, затоври хората въ себе си предъ подли доноси, злоби и ехидности, садизми и заслуги за унищожаването на гругия, направи „плодъ“ въ т.нар. нихилизмъ, на който се „радваме“ въ най-ниското странене отъ състрадание за „неразгаданитѣ“ убийства по поржчка „отъ горе“ или нѣкога **препълненитѣ ТВУ и затвори отъ мъченици за убеждения или погнуса отъ „активисти“ и служители на покойника...** Резултатитѣ отъ ржководната имъ роля сж и днешнитѣ новини за сжрбитѣ, главно заразитѣ на хилядитѣ „наши“ проститутки, както и колко хиляди българи въ 2000 година ще получатъ визи, ако... Та сигурно починалиятѣ би повече залужилъ гумитѣ на съидейницитѣ си днесъ, ако не бѣ създалъ армията си отъ палачи, неспособни за нищо по-мждро, по-човѣшко, по-достойно за цивилизацията ни отъ непрекжснатия примитивизъмъ въ лѣжитѣ за „благодѣтели“ на заемъ и унищожаване на друго мислещитѣ, замѣнено съ легални ограбвания. Така че **„кралътъ е мъртъвъ“, но живѣе въ опустошенията си** - за подигравка съ опечаленитѣ хайванчета - за Богъ да ни прости?...

C. Радевъ

Въспоменание

Не блестѣше съ ума си,
но бѣше хитър!
Имаше сърдце,
но бѣше жестокъ!
Нѣмаше присжди,
но убиваше
даже съ чадъри!
Управляваше
съ коварство и любовь!
И бѣше харесванъ -
достоенъ слуга на
червена Москва!
Нѣкой ми каза:
„да не сждимъ мъртвеца!“
Но той е жива на
пострадамитѣ въ сърдцата!
И не го осждиха -
„нѣмало доказателства -
той нищо не знаелъ...“
Който знаеха - мълчаха!
„Само раздавалъ квартири
народни титли“ на минали
сексуални провѣрки презъ
него артистки.

И си живѣ дълго и си умрѣ
съ кървави ржце,
отъ естествена смъртъ и на
близкитѣ - съболезнования...
А кжде бѣха Господъ
и страшниятъ сждъ???
Но не го изложиха за „поклонение“.

Казватъ: „поели го дяволи съ вили,
чакали съ врѣщия катранъ
котлитѣ...
Всѣка секунда минавали на
убити душитѣ и мушкали, жикали
съ остритѣ вили... и върволици
не спирали“.

Но страшното идва,
когато се изправи народа -
измжченъ, ограбенъ, прогаденъ
и започне съ „камъни и дърве“
последователи да затрива...

Пазете се отъ гнѣва народенъ!
Той закѣснява, но не забравя!
Мерзавци останали - има много.
Тѣ чакатъ отплата!!!

Д-ръ Мария Матинчева, Чикаго, САЩ

Изъ чуждестранния печатъ

Wall street journal, Aug 31, 1998

by Garry Kasparov

Милионери преуспѣватъ, докато Русия отива къмъ катастрофа

Преди шестъ години азъ сравнявахъ хаотичното положение на Русия съ това въ Чикаго и Ню Йоркъ по времето на Лъки Лучиано и Аль Капоне. Бѣхъ сдинъ отъ тѣзи, които искрено вѣрваха, че нарастването на престъпността е неизбежната цена на освободението отъ комунизма и че миренъ преходъ къмъ едно общество на редъ и законность е само въпросъ на време. Бѣхъ напълно грѣшенъ. За съжаление, резултатътъ отъ прехода е точно обратенъ - една Русия на беззаконие и могъща, свободна и вилнѣеща олигархия.

Многото кризи въ Русия, и особено последната, могатъ да се приематъ като логичния завършекъ на политиката на Борисъ Елцинъ. Въ 1991 Елцинъ докара Игоръ Гайдаръ, единъ младъ поддръжникъ на пазарна икономика, привидно за да започне икономически реформи. Въ действителность, ролята на Гайдаръ бѣ да каже на народа, че страната имъ е банкрутирала. Следъ като това послание бѣ предадено, Гайдаръ бѣ замѣненъ съ група отъ стари апаратчици и млади ржководители съ лични амбиции... Сжщото се повтори съ Кириенко... Сега за пръвъ пжтъ въ своя буренъ политически животъ Елцинъ нѣма нови идеи. Човѣкътъ, който разруши комунизма въ онѣзи дни презъ августъ 1991, днесъ, следъ седемъ години, отчаяно търси прибежище при една политическа група, която е наследница на старата съветска номенклатура. Съ възможното връщане на Черномирдинъ (или нѣкой подобенъ нему - б.р.) като министъръ-председателъ икономическитѣ реформи се връщатъ на най-низкото стъпало.

Това кара западнитѣ правителства да се чудятъ какво да правятъ. Възможноститѣ рускиятъ атоменъ арсеналъ да попадне въ нежелани ржце, ги принуждаваше да отговарятъ на постояннитѣ искания за помощъ, сега тѣ трѣбва да ги отхвърлятъ. Никакви парични суми не ще подобрятъ положението въ Русия, докато не бжде прокарана една сериозна реформа, и то не само колкото да замажатъ очитѣ на Монетарния фондъ или нервния пазаръ.

Много вжно е да се разбере причината за сегашната криза. Разпространеното разбиране, че капитализмътъ въ Русия е пропадналъ, не може да бжде по-далече отъ истината. Какъ може да пропадне нѣщо, което въобще не е сжществувало? **Руската икономика си остана здраво вързана къмъ старото феодално-комунистическо минало, само че сега силата е въ ржцетѣ на една олигархична група, вмѣсто въ тѣзи на Политбюро.**

Обяснението на настоящото бедствие се крие въ начина, по който тѣзи групи, които иматъ пълень контролъ надъ най-голѣмитѣ предприятия, банки и срѣдства за информация, осуетиха каквато и да е възможность за реформа.

Това стана особено ясно по време на управлението на Кириенко, чиито слаби опити да накара магнатитѣ да плащатъ данъци, доведе до оркестрирани протести отъ страна на членове на парламента и пресата. Стариятъ гигантъ **Газпромъ, най-голѣмиятъ данъченъ нарушителъ, по-рано ржководенъ отъ Черномирдинъ, бѣше третиранъ като национална светиня, която трѣбва да бжде защитавана на всѣка цена. Цената бѣше платена съ девалвацията на рублата, мораториумъ на задълженията и уволнението на Кириенко.**

Голѣмиятъ бизнесъ може да играе важна роля за създаването на една здрава икономика. Но въ Русия той е най-голѣмата пречка. Рускитѣ магнати не сж, както често се смѣта, модерни еквиваленти на американскитѣ първи капиталисти. За разлика, **руската олигархия завзе държавни предприятия на неимовѣрно ниски цени, изсмука паричнитѣ имъ наличности и ги изнесе навънъ.** При това положение не е за учудване, че корупцията се развива навсѣкжде въ Русия... Трагедията въ Русия днесъ е, че **тази корупция, наредъ съ правителствената небрежность, се приема като нѣщо нормално отъ народа, който смѣта, че не може нищо да промѣни. Това, което малцина въ Русия схващатъ е, колко зле може да стане.** Банкрутираниятъ режимъ сега използва груби националистически идеи, като упражнява натискъ надъ предиднитѣ съветски републики и се обръща къмъ старитѣ съветски клиенти - Либия, Иранъ и Иракъ. **Корупция и циничность доминиратъ руския политически животъ.** Въ тази свѣтлина, не е чудно да се разбере публичната носталгия за единъ силенъ водачъ, който ще покори тази олигархия, както единъ царъ своитѣ непокорни боляри.

Аль-Капоновиятъ манталитетъ се е развилнялъ всрѣдъ най-високитѣ политически кржгове въ Русия. Подобнитѣ на Лъки Лучиано сж заели службитѣ въ държавни и мѣстни управления. Но на хоризонта не се виждатъ хора като Ла Гуардия и Томасъ Дюи.

Пишатъ ни...

отъ Ню-Джерси

Изминаха нѣколко месеци отъ поредния конгресъ на БНФ, отзивитѣ за който сж повече отъ добри, което предполага, че сме си свършили добре работата. Сега остава да изпълнимъ решенията на конгреса, което е по-трудното, но ние сме готови и съ честъ ще направимъ необходимото. Наредъ съ всички положителни оценки, има много нѣща, за които е необходимо участието на всички честни и трудолюбиви българи! Моето лично впечатление е, че сме изправени предъ единъ много сериозенъ проблемъ, който е ключовъ за решаване, а именно - какъ ще съумѣемъ да върнемъ загубеното довѣрие въ хората? Изминалитѣ години на промѣни показаха неоспоримо едно нѣщо съ сигурность - хората се промѣниха толкова много, че станаха жертва на измамнитѣ и манипулациитѣ. А кой стои въ дъното на тѣзи нѣща - не бившитѣ, сжжитѣ, които подъ една или група

форма участвуваха въ репресивната машина на комунистите. Всички виждаме, че тѣ продължават да управляват и правят всичко възможно да забавят процеса на демократизиране. За разлика от миналото, сега тѣ си вършат работата „много добре“, щом успѣват да се задържат надъ водата, но само сега времената сѣ по-добри за тѣхъ, защото освенъ власт иматъ и много пари. **Кога най-после ще се направи необходимото и ще се потърси отговорност от всички виновни за рухналата социална, духовна и материална система?** Докога ще гледаме, слушаме и четемъ за разрушението на нашето духовно наследство - неповторимия дух - революционенъ, възрожденски, който създаде тѣзи свещени завети, задъ които стоятъ имената на нашитѣ възрожденци. Кога ще обърнемъ погледъ къмъ хората, които сѣ жертва на болшевишката диктатура въ България и особено възрастнитѣ хора, които сѣ изпълнили своя трудовъ дългъ. Всички виждаме, че голѣма частъ отъ тѣхъ живѣятъ въ мизерия. А добре би било да си припомнимъ приказката за царя, който заповѣдалъ да избиятъ всички възрастни хора, защото тѣ не произвеждатъ блага, а царството има проблеми съ зърното (сѣщо като зърнената криза, която я имаше, но я нѣмаше). Тогава единъ синъ скрилъ баща си и отъ него научилъ кжде да се намѣри зърно за посеви. Достатъчно мждро!

Сѣщо така важенъ въпросъ за бъдещето на България е младото поколение, което за най-голѣмо съжаление живѣе въ атмосфера на неокомунизъмъ, тотална корупция и като последиствие развихряща се престъпностъ. По тѣзи въпроси е писано, говори се, но на практика нѣщата се измѣнятъ по форма, но не и по съдържание. **Кога най-после ще бжде решенъ въпросътъ съ Църквата у насъ?** Това е непознато явление въ цѣлостната ни история. Всички ние плащаме много скѣпо за безотговорността на нѣкои свещеници въ България и ние знаемъ кои сѣ тѣ. Нима не разбираме важността на една обединена Православна църква въ Родината ни? Но точно тамъ е въпросътъ - държава, която не оценява необходимостта и значението на националната си религия, не може да изгради и осъществи националната си доктрина!

Азъ съмъ убеденъ, че всички тѣзи въпроси сѣ добре известни и разбираеми и точно по тази причина не се заема никое правителство да ги реши.

Забавянето на решението е най-добриятъ начинъ за тѣзи, които ограбватъ държавата и ще продължаватъ дотогава, докато гражданитѣ не решатъ, че е крайно време да се сложи край на разрухата на Родината ни. Ключовиятъ въпросъ е въпросътъ за духовното спасение на България, което ще ни спаси, ще ни върне достойнството и авторитета на Велика България, а това отъ своя страна ще бжде и гаранция за **връщането на Негово Величество Царь Симеонъ.**

Остава ни надеждата, че е дошълъ моятъ път да се хванемъ за рѣце и излеземъ отъ дъното сами, безъ да чакаме нѣкой да ни изважда отъ тамъ, кждето допуснахме да ни вкаратъ комунистите.

Богъ да пази България и Царя!

Съ уважение искрено вашъ: Т. Константиновъ

отъ Рочестеръ, Нью Йоркъ

Получихме писмо отъ нашия съидейникъ Генчо Нанковъ, който бѣ на посещение въ България съ съпругата си. Въ него той благодари най-сърдечно на Бъл. нац. фронтъ и неговитѣ последователи въ България за сърдечното посрещане въ Родината следъ полувѣковно изгнание. Особени благодарности изказва на г-нъ Гошо Спасовъ, представител на БНФ за България, и на всички останали патриоти отъ Казанлъкъ, Велико Търново, село Красень - Русенско, Варна, Стара Загора, Видинъ и Кула.

Въ София г-нъ и г-жа Нанкови се срещнаха съ инж. Дърводѣлски и г-ръ Дочевъ, на когото пожелаха дългогодишенъ животъ.

Но има и едно оплакване: „Азъ съмъ българинъ, но съ американски паспортъ и навсѣкжде трѣбваше да плащамъ като чужденецъ. Дори и въ черквата-храмъ на Шипка. Комунистите ме прогониха, но азъ останахъ българинъ и казвамъ „благодаря“ и „дояждане“, а не „мерси“ и „чао“, както сега повечето хора казватъ въ България и се питамъ - кой е чужденецътъ.“

отъ Шпайеръ, Германия

...Пращамъ ви фотокопие отъ писмото, което получихъ отъ бъл. посолство, следъ като чакахъ десетъ дена за отговоръ. Всички емигранти, които сме избѣгали отъ комунизма, сме тукъ въ Германия съ нѣмски паспорти, наречени Reiseausweis. Ние сме си българи, но тукъ нѣма двойно поданство. Съ нѣмски паспортъ не се иска виза за България, но съ нашия Reiseausweis се изисква и трѣбва да се заплащатъ 101 нѣмски марки. Значи, нѣмцитѣ нѣматъ нужда отъ виза, а ние, българскитѣ емигранти, избѣгали отъ комунизма - трѣбва да имаме и заплатимъ 101 марки!

Така ли третираха следъ 9-ти септ. комунистическитѣ емигранти отъ Русия?
Кой управлява сега?

П. Петковъ

Съобщения

Буфало, Нью Йоркъ

Представители на 18 националности, начело съ избрания отъ тѣхъ председател г-нъ Миро Герговъ, чувствуваха съ събрание и манифестация седмицата на поробенитѣ народи, започваща на 13 юли 1998. Тѣ издигнаха гласъ на протестъ срещу още неликвидирания комунизъмъ въ тѣхнитѣ страни. (На снимката г-нъ Денезъ Горски, г-нъ Миро Герговъ, г-жа Даша Просѣкъ и г-жа Поторъ отъ Украинскитѣ организации.)

Както всътка година, така и тази, на 28 август 1998 г. бѣ отслужена панихида за Н.В. Царь Борисъ III Обединителъ въ дома на председателя на БНФ - Буфало, г-нъ Миро Герговъ.

Панихидата бѣ отслужена отъ епископъ Гедионъ въ прусѣтствието на много наши сънародници. Той сѣщо произнесе вълнуващо слово за Царя Обединителъ и неговото трудно и велико гѣло като политикъ, дипломатъ и държавникъ. Като превѣплощение на св. князь Борисъ I, Той провеждаше съ вѣра въ Бога, надежда въ бѣдещето и любовъ къмъ правдата своята велика мисия.

Г-нъ Миро Герговъ говори сѣщо за гѣлото на Царь Борисъ III, като пожела въ скоро време да се върне въ България Царь Симеонъ II и продължи гѣлото на своя баща въ полза на Родъ и Родина.

Чикаго, Илиноисъ

На 30 август 1998 по починъ на Бълг. Нац. Фронтъ - Чикаго, въ Бълг. прав. църква „Св. София“ бѣ отслужена панихида отъ от. Грую въ паметъ на Н.В. Царь Борисъ III, жертвигѣ на комунизма и всички наши сънародници, починали далечъ отъ Родината. Следъ службата от. Грую произнесе подходящо слово, а г-рѣ Мария Матинчева прочете свое стихотворение за Царь Борисъ. По стара наша традиция бѣ раздадено жито и вино за Богъ да прости.

На 6 септ. 1998 клонътъ на БНФ, Чикаго, организира есененъ пикникъ, на който се събраха наши сънародници и при скара и българска музика прекараха единъ приятенъ день.

Торонто, Канада

По починъ на клона на БНФ, Торонто и Ниагара, на 6 септември 1998 въ църквата „Св. Иван Рилски“ бѣ отслужена панихида въ паметъ на Н.В. Царь Борисъ III и жертвигѣ на комунизма. Предъ паметника, построенъ въ тѣхна честъ, бѣ поставенъ вѣкнець, а г-рѣ Мария Русева произнесе слово отъ името на БНФ и декламира свое стихотворение. По традиция въ църковната зала бѣ сложена обща трапеза и събрани помощи за църквата.

Скрѣбна вестъ

На 3 септември 1998 г. почина въ Чикаго, САЩ, членътъ на контролната комисиия къмъ ЦУС на БНФ и дългогодишенъ активенъ членъ на организацията

г-нъ Никола Янакиевъ
роденъ 1912 г.

Напусналъ Родината следъ падането ѝ подъ комунистическо робство, г-нъ Янакиевъ следъ временни престои въ Швейцария и Аржентина, се настанива въ Чикаго, САЩ. Той участвуваше активно въ дейността на БНФ въ борбата за свобода и демокрация и освѣтяване на външнитѣ срѣди за нейната сѣжба.

Никола Янакиевъ бѣ представителъ на онова „трето поколѣние“, което бѣ подготвено да поеме сѣдбинитѣ на отечеството, но бѣ унищожено отъ комунизма. Той ще остане примѣръ за подражание за всички, които го познаваха.

Вѣчна да бѣде паметъта му!

ЦУС на Бълг. Нац. Фронтъ

Скрѣбна вестъ

На 4 май 1998 г. трагично загина при тежка автомобилна катастрофа

г-нъ Валентинъ Витановъ
род. на 4 мартъ 1965 г. въ градъ Свищовъ

Валентинъ се засели презъ 1981 г. съ своето семейство въ Калгари, Канада, кѣдето презъ 1996 г. се включи въ редовитѣ на БНФ.

Изказваме най-искрени съболезнования на близкитѣ на този младъ нашъ членъ, чийто животъ бѣ така рано покосенъ.

ЦУС на Бълг. Нац. Фронтъ

Търси се

Ангелъ Христовъ Боевъ съ прѣкоръ „Героя“, родомъ отъ с. Студена, Свиленградско. Избѣгалъ 1947 г. за Турция, а въ 1963 г. билъ въ Англия. Търси го внучката Христина Илиева

Умоляватъ се тѣзи, които знаятъ нѣщо за сѣдбата на Стоянь Ангеловъ Таневъ, осѣденъ на смъртъ отъ Пловдивския съставъ на т.нар. народенъ сѣдъ, да се обадятъ на редакцията.

Янко Николовъ

Скръбна вестъ

На 19 юли 1998 г. почина на 70-годишна възраст въ гр. Разградъ

г-нъ Александъръ Ворошъ
членъ на Българскитѣ
национални легиони

Арестуванъ като ученикъ и инквизиранъ месеци наредъ 1944-45 г. отъ Лозанъ Порчеловъ, тогава началникъ на Държавна сигурностъ, гр. Вигинъ, масовъ убиецъ и сандистъ. Осъденъ на 13 и половина години затворъ.

Цѣлиятъ му съзнателенъ животъ бѣ посвѣтенъ на борбата противъ комунизма, за свободата на България.

Поклонъ предъ свѣтлата му паметъ!

Братъ Антонъ, Уиндзоръ, Канада

Възспоменание

На 8 септември т.г. се навършиха 54 години отъ вандалското убийство на **Борисъ Виденовъ Апостоловъ**, старши полицай въ градъ Пиротъ, родомъ отъ село Вълковия. Група кръвожадни сръбски партизани, надъхвани съ българомразие, го арестуватъ въ

село Полска Вжжана на три километра отъ Пиротъ и предъ очитѣ на селянитѣ го разстрелватъ. Следъ това захвърлятъ тѣлото му въ една ровина извънъ селото, за да го ядатъ селскитѣ кучета. Убийцитѣ сж познати.

Поклонъ предъ свѣтлата му паметъ!

Прочетете тази книга

Излѣзе отъ печатъ фототипното издание на книгата „Историята на Източния въпрос“ отъ Б. Петвѣковъ. Първото издание на това произведение излиза въ София презъ 1908 г. Тя е резултатъ на идейната еволюция на нейния авторъ - отъ русофилъ до българинъ. Събитията отъ 1881 г. каратъ господинъ Петвѣковъ да се замисли върху искреността на рускитѣ действия на Балканитѣ въобще и въ частностъ - Руско-българската освободителна война. Това е поводътъ да **се направи едно обстойно историческо изследване на всички войни, които води Русия на Балканитѣ въ продължение на деветъ вѣка. Най-вече тази книга трѣбва да се прочете отъ русофили и съветомани, комунисти и демократи, които мислятъ, че Русия е нѣщо, безъ което не може България да сществува.** Ако следъ прочита ѝ останатъ съ сжщитѣ убеждения, необходимо е да потърсятъ причина-та дугаге.

Въ редакцията на „Борба“ могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

- „История на Източния въпрос“ отъ Б. Петвѣковъ, 740 стр. - \$ 14
- „Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“ отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.
- „Истината винаги е горчица“ отъ Димитъръ Х. Поповъ, два тома - всѣки по \$ 7.
- „Имало ли е фашизъмъ въ България“ отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.
- „История на България“ отъ Петъръ Константиновъ - \$ 12.
- „Македония“ отъ Стоянъ Темелковъ - Есапчето - \$ 10.
- „Ако не бѣше“ отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.
- Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.
- „Отецъ Воянъ Саръевъ“ отъ Есапчето - \$ 7.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

*Албумъ-
алманахъ
„Македония“,
изд. 1931 г.
се предлага
на тел.
76-60-78
- София*

Още колко по девет сж необходими?!

Българският национален фронт се присъединява и подкрепя предложението на патриотичната организация „Мати България“ за смѣна на името на гр. Благоевград съ лишено от всѣкакви политически акценти и истински българско - Самуиловградъ. Към това предложение прибавяме и нашата инициатива за незабавна смѣна на името на гр. Димитровградъ. **Колко време трѣбва да мине, за да се намѣри решително правителство и да изчисти срамния фактъ - въ нова България единъ градъ все още носи името на съветски агентъ, виновенъ за изпращането на десетки хиляди хора въ сибирскитѣ лагери.** Сега, когамо документитѣ на Коминтерна сж разсекретени, дано се намѣрятъ български гържавници, които да покажатъ на съвременницитѣ истинското му лице. Но преди това да стане, **смѣнете името на града, господя - той е въ България.**

Борба

Факти безъ коментариу

По меродавни данни отъ българската енциклопедия на братя Данчови, издание 1936 г., Българската народна банка, основана презъ 1879 съ първоначаленъ капиталъ отъ два милиона златни лева, внесени отъ държавата, сж увеличени до 1885 на **шестъ** милиона златни лева. Нарастнали до 1924 г. на 500 милиона лева...

Земедѣлската банка, основана въ 1864 отъ Мидхатъ паша и преустроявана въ 1879, 1904 и 1934, има основенъ капиталъ и запасни фондове отъ **единъ** милиардъ и 9 милиона лева. Влоговетѣ къмъ ноември 1934 сж били надъ **шестъ** милиарда лева.

Това сж примѣри само за две български банки, когамо кило масло е струвало въ 1905 г. 0.45 стотинки, а кило хлѣбъ в 1934 г. - 5 лева. Следъ 9 септември капиталитѣ отъ всички банки въ страната изчезватъ. Презъ 1982 г. комунистическото правителство прави заемъ отъ 700 000 долара, а следъ падането на Живковия режимъ, дълговетѣ на България нарастватъ на 12 милиарда.

Апелъ

Културно-информационниятъ центъръ на българското малцинство въ Югославия „Царибродъ“ е гражданско сдружение, създадено презъ 1997 г. съ целъ да развива културнитѣ, просвѣтни и информационно-издателски дейности за опазване на националната идентичностъ на българското малцинство въ Югославия. Центърътъ се нуждае отъ срѣдства, за да може да осъществи тази дейностъ.

Апелираме къмъ всички наши сънародници да подпомогнатъ българитѣ въ Западнитѣ покрайнини. Най-ефикасната помощъ е чрезъ материални срѣдства, колкото и малки да сж тѣ, пратени чрезъ „Борба“ съ забележка „за Западнитѣ покрайнини“.

Както бѣ оповестено, сп. „Борба“ ще бжде пращано само на тѣзи, които устно или писмено сж уведомили редакцията, че желаятъ да го получаватъ, както и на библиотеки, университети и центрове за информация.

Умоляватъ се тѣзи, които желаятъ да получаватъ списанието и не сж сторили това, да ни известятъ. Сжщо така да ни осведомяватъ при промѣна на адреса.

За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощи могатъ да се изпращатъ:

Въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. „Алабак“ 21, Бѣлово, България

Въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada

Въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

Въ щатски долари - „Borba“, P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Редакционенъ комитетъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, Гошо Спасовъ, Драгоримъ Загорски

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Манасиевата летопись – Нападението на
императоръ Никифоръ и пленяването му отъ българитѣ

ВѢРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество О.О.Д.